
anticipația
COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
WILLIAM GIBSON
Camera lui Skinner
522
SOCIETATEA
ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU - director
NICOLAE NAUM
ŢURLICA LILIANA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 58 33 sau 223 15 30, 223 15 40, int. 1151)
Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 58 33
Fax: 222 84 94
Tiparul
Tipografia "**INTERGRAPH**"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57. Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995 Piaţa Presei Libere nr.1, sect. 1, Bucureşti, ROMÂNIA.

Lei 500

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 522/mai/1995)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

SUMAR

¡ Ya es hora! (II)

de Alexandru Mironov

Europa pestriţă

Va să zică, conchid – de fapt deschid (a câta oară?) discuţia –, tindem să intrăm în Europa visată, iar în acelaşi timp, vest europenii, contemporani cu noi, tind (au şi ei dreptul la visul lor!) spre o societate postindustrială, informatizată, a tehnologiilor înalte, democratică – cât cuprinde –, în care se respectă drepturile omului şi – aici e aici! – drepturile minorităţilor.

...De la Atlantic la Urali – spun statisticile –, în Europa se vorbesc 70 de limbi, de către 70 de etnii, 750 milioane de oameni trăiesc în 36 de state (dintre care 31 sunt state naţionale, 5 multinaţionale), iar 100 de milioane de europeni sunt minorităţi naţionale în ţările în care trăiesc. Trăiesc mai bine sau mai rău – vezi topul din numărul trecut – 100 milioane aflându-se sub pragul sărăciei numai în fosta URSS, ca şi 73% dintre bulgari şi peste 50% din familiile poloneze – ne informează Biroul Internaţional al Muncii.

În altă ordine de idei, şomajul face furori, arătându-se a fi problema socială nr.1 a deceniului următor – vina principală o poartă, culmea, tendinţa spre eficienţă economică, automatizarea şi robotizarea, tehnologiile care îl eliberează pe om de muncile grele; iar căile principale de luptă împotriva şomajului, spun specialiştii, se arată a fi *educaţia permanentă*, reconversia şi reciclarea perpetuă, îmbunătăţirea sistemului de învăţământ de bază (primar, mai ales), diversificarea lui, flexibilizarea mentalităţii tânărului (pentru a-l face să accepte ideea că, în cursul vieţii sale, va fi obligat să-şi schimbe – o spun sociologii – de 3-4 ori profesia!).

Mobilitatea, mai crescută datorită dezvoltării transportului aviatic şi a prăbuşirii comunismului nu este totuşi foarte mare în Europa: doar 25% din cetăţenii U.E. nu lucrează la ei acasă, spun statisticile, deci, au loc mult mai puţine migrări ale forţei de muncă decât aveau loc în veacul trecut! Dar: migrează forţa de muncă de valoare – *brain drain*-ul care îi îmbogăţeşte pe bogaţi şi sărăceşte ţările din afara U.E., fenomen inevitabil pentru încă mulţi ani şi încetinit doar de faptul că tot mai multe femei lucrează (şi, în general, se ştie, femeile vor să rămână acasă – contrazicându-l, într-o oarecare măsură, pe sociologul William Johnstone care afirmă că "creşterea reală a meseriilor mobile ajunge la ultima treaptă a cunoaşterii pure; tot ceea ce duci cu tine este creierul"; sau, altfel spus, mesajul ar fi, mai ales pentru tineri: învăţaţi o meserie valoroasă sau rămâneţi acasă!). Firea umană, deci, familia şi creşterea substanţială a bunăstării la Răsărit de S.U.E. pot realiza miracolul şi stabiliza naţiunile europene în curs de sărăcire galopantă – datorită apropierii exagerate de U.E.

Viitorul nu mai este cum a fost

Nu, nu mai este şi vă voi da câteva exemple pentru a vă convinge. Este vorba despre nişte ştiri pe care le-am preluat din presă sau de la faţa locului – şi veţi vedea de unde.

• Robotul american Dante II, pregătit de Fundaţia Carnegie Mella pentru NASA, în vederea unei viitoare explorări a planetei Marte se află acum în Alaska, la "antrenamente" – este o ştire normală, ne aşteptam la ea, cum să plece spre planeta vecină dacă nu şi roboţii omnieni?

• Un mini elicopter (3,6 m lungime) a realizat un zbor telecomandat, specialiştii de la Institutul Tehnologic din Tokio făcând astfel un nou pas spre zborul fără pilot, comandat de la distanţă – nimic scandalos nici în asta, niponii sunt deja tehnicieni desăvârşiţi, o adevărată forţă – chiar locomotivă – în tehnologiile lumii.

• Dar: "Comet" şi "Silvercruise" sunt două vehicule inventate de studenţii de la Institutul Politehnic Ngce Ann din Singapore (!) şi premiate la concursul anual de inventică pentru

tineret – asta, recunoaşteţi, nu mai este chiar atât de obişnuit (invenţii şi Institut Politehnic la Singapore!?).

• Sau: în terminalele robotizate ale celor trei posturi ale oraşului-ţară Singapore adastă, zilnic, 700-800 vagoane containerizate, care sunt încărcate-descărcate, fiecare, în doar 11 ore de către macarelele-robot – aşa ceva am văzut chiar "pe viu", nu mi-a venit să-mi cred ochilor, de altfel, nu sunt convins că Singapore nu este decât un vis, deoarece este greu de crezut, chiar şi pentru noi, fraţi SF-işti, că o ţară poate trece în numai 33 de ani de existenţă de la secolul XIX direct către mijlocul veacului XXI: zgârie-nori de oţel şi sticlă, locuinţe în întregime domotizate (ca în Ph. K. Dick!), autostrăzi, canalizare, apă-perfectă, planuri de dezvoltare ale ţării până în 2010, 2020, 2030 clar conturate etc. etc.

• Altceva, tot aproape, aparent, de nivelul imposibilului: acumulatoare de plastic – litiu, inventate de specialiştii de la sucursala din Bangkok a companiei High Technology Holdings oferă automobilelor pe care sunt instalate o autonomie de 515 km, cu încărcări succesive, pilele funcţionând până la 150 000 km!, iar o variantă "mini" înseamnă o baterie de 51 grame – pentru telefoane celulare, laptop-uri, dispozitive de aprindere auto cu 200 ore de funcţionare şi create (nu în România, unde inventatorii nu prea îşi găsesc locul) în Thailanda, domnilor!

• India: datorită creşterii nivelului surselor de energie, a numărului de absolvenţi ai facultăţilor de matematică (de pe subcontinentul indian vin, de altfel, celebrii Wikramasinghe, Narlikar, Chandrasekar...), a cunoştinţelor de limbă engleză, industria de software (programe de calculator) a Indiei a devenit extrem de performantă, indienii lucrând la Bangalore, Bombay sau New Delhi, via satelit, prin *Internet*, direct cu mari companii americane; noi, în România, încă nu.

• În sfârşit, o ştire din China: la cele trei centrale nucleare, deja în funcţiune, chinezii mai adaugă patru (sunt, acum, în construcţie), alte 23(!) sunt proiectate, urmând a fi realizate pe parcursul următorilor 10 ani (puterea instalată a Chinei va fi, în 2020, când China este, deja puterea economică nr. 1 a lumii, de peste 500 milioane kilowaţi); tot în China va merge, probabil, şi Durref-ul, material de construcţii inventat de inginerul român Andrei Hododi – care, se pare, nu poate fi lansat în România – nu avem resurse, i s-a spus, noi ne pregătim pentru aderarea la Europa.

Europa, cu orice preţ

...Ca să facem, în Europa, ce? Să fim competitivi cu ţaglele şi cablurile de cupru – pe care nici un industriaş sănătos la cap nu trebuie să le vândă "crude", ci înglobate în maşini, instalaţii, maşinării, tehnologii complexe, prin care să vindem şi pricepere, inteligenţă, muncă superioară.

Europa nu ne primeşte chiar cu braţele deschise, asta nu, fraţilor. Ca să-ţi dea ceva, Europei trebuie să-i dai tu, mai mult, pentru ca vest-europeanul să facă cu tine o afacere bună.

Iar noi europeanului îi putem da rulmenţi – ştim să-i fabricăm, la Braşov, Alexandria, Bârlad. Numai că fabricile de rulmenţi din U.E. au şi ele producţiile lor, ca şi cele de mobilă sau autoturisme. "Străpung": hainele, încălţămintea, sticla – dar asta-i prea puţin pentru cât ne trebuie nouă.

Am putea fi competitivi vânzând şcoală (o şi facem, câteva zeci de mii de studenţi greci, israelieni, arabi, africani sunt la studii în România), dar va trebui să investim în mod special în universităţi pentru că *piaţa cunoaşterii se globalizează* şi *fără laboratoare moderne, cămine, cantine, fără computere legate direct la sateliţi nu facem faţă*. Nu în Europa, nu cu europenii.

În schimb, dacă părăsim *fundamentalismul acesta pan vesteuropean* care ne-a apucat de câţiva ani, vom vedea că, totuşi, trăim pe o planetă mică. Satul planetar al vizionarului McLuhan există – suntem pietoni pe străzile lui. Putem vinde rulmenţi (cum am văzut cu ochii mei) şi aparate electrotehnice în Thailanda, Malaezia, în Singapore (la care schimburile comerciale de anul trecut sunt de 136 milioane dolari!). Putem "ademeni" studenţi din China şi Asia de Sud Est la

Institutele Politehnice, la facultăţile de medicină şi educaţie fizică. Putem face comerţ cu India, Egipt, ţările Americii de Sud. Lumea e mare. Dar, mai ales, dacă ne trezim la timp din ameţeală şi visare (vecinii noştri unguri ne cam ajută la asta) vom înţelege că *cea mai importantă piaţă este aceea a lumii în care trăim.* Că *numai ridicând gradul de inteligenţă al produselor industriale, branşându-ne la reţelele de informaţii şi telecomunicaţii ale lumii, dezvoltând agricultura şi industria alimentară pentru uriaşa piaţă de la Nord, investind serios în turism putem câştiga pariul cu viitorul.*

Aflat în vizită în Thailanda, celebrul Alvin Toffler şi-a expus concepţia sa asupra lumii viitoare, în prelegerea "The powershift and the world", amintind de cele trei "valuri" (primul: societatea bazată pe agricultură; al doilea: economia axată pe linia de asamblare; al treilea: cel în care puterea se întemeiază pe cunoaştere şi flexibilitate). Toffler a declarat că Thailanda (ca şi România – n.a.) are nevoie de tranziţii sociale, politice şi economice. Acea ţară, scuturându-se de feudalism, a păşit direct spre sfârşitul de veac XX şi *se află într-un moment*, o spune viitorologul american, *când poate face o străpungere semnificativă.* Are industrii (de valoare medie – n.a.), are oameni care înţeleg importanţa telecomunicaţiilor şi a computerelor. Trebuie, deci, să se îndrepte spre o economie a epocii computerelor şi, pentru a se adapta schimbărilor rapide, va trebui să acorde mai multă atenţie comunicaţiilor, dezvoltării lor. Fără comunicaţii şi informaţii nu se poate ajunge nicăieri! *Fără a construi cu mintea nu poate spera să se integreze în cel de-al treilea val.*

A venit şi pentru noi momentul – ¡ Ya es hora! – de a ne integra celui de-a treilea val. Să nu ratăm, din nou, o şansă de a ne conecta la mersul istoriei.

Noul val este global şi tinde să cuprindă întreaga planetă – acolo unde găseşte teren prielnic, adică minţi flexibile, competente, active, oameni care să aibă curajul să înfăptuiască cu adevărat schimbarea.

Lumea răzeşilor lui Ştefan cel Mare a apus de mult, a sosit, poate, momentul şi pentru români – din nou: ¡ Ya es hora! – să se pregătească de mersul spre Marte, spre stele.

Volumul a cărui copertă este prezentată în imaginea alăturată este primul dintr-o serie având titlul "Aventurile fraţilor Hardy".

Descriind întâmplările trăite de doi băieţi-detectivi, împreună cu prietenul lor, porniţi în căutarea unui valoros obiect arheologic pentru a-l restitui apoi posesorului lui de drept, un descendent al unui războinic aztec, autorul – Franklin W. Dixon – îşi introduce cititorii în fantastica lume a oamenilor care au populat cândva regiunea centrală a statului mexican.

Multitudinea de date privind istoria străvechiului popor aztec, descrierea celebrelor piramide - azi ruine învăluite de mister, ascunse în adâncul pădurilor ecuatoriale - a obiceiurilor practicate de triburile băştinaşe, ajunse în secolul al XV-lea la un înalt grad de civilizaţie, toate acestea prezentate într-un limbaj accesibil şi atractiv, constituie nu numai o lectură plăcută, dar şi o valoroasă sursă de documentare, capabilă să contribuie la îmbogăţirea culturii generale a oricărui tânăr având vârsta între 10 şi 16 ani.

Misterul războinicului aztec, de Franklin W. Dixon
Volum editat de "Ştiinţă & Tehnică" S.A.
192 pag., 1900 lei.

Despre pornografia simbolică (II)

de Doru Pruteanu

4. Existenţa metaliterară

"Băieţii s-au apucat de treabă şi erotismul de urechi şi l-au strecurat în puritana ogradă a sefeului românesc" (sic!) - JSF 69, p. 3. Aş putea să numesc fraza aproximativă de mai sus model reprezentativ de construcţie teoretică. A avut şi succes. A primit 18,3% din voturile concursului popular de la Romcon 1994, la aceeaşi categorie la care cartea dlui Mircea Opriţă a avut 32,4%. Dincolo de statistică, este totuşi de spus că fraza face parte dintr-o ilustrare a metodei pe care ne învăţau la şcoală să o numim proiecţionistă: ea porneşte de la informaţia adusă de ştiinţele pozitive (fiziologice, biochimie, cibernetică), trecând înspre literatură cu ceea ce se potriveşte. Este o metodă ca oricare alta. Se verifică prin comentariu aplicat, "cu textul în faţă" şi, dacă nu se va petrece vreo minune, vom constata că e la fel de lipsită de eficienţă ca şi suratele sale: nu se poate folosi decât pentru textele concepute special întru ilustrare şi, mai rău, nu are acces la *bestia inefabilă* care rămâne din opera literară după ce a fost descrisă.

În JSF 81-82 este publicată traducerea făcută de dl Cătălin Teniţă unui text teoretic de Bruce Sterling. Una dintre ideile care pe mine m-au atins este aceea că recursul la ştiinţa literaturii te influenţează. Este, în cazul meu, o influenţă cu care trebuie să mă bat: încerc măcar să mimez că nu ştiu ce anume fac atunci când spun ceva într-un fel anume. Reprezint, bineînţeles, un caz oarecum special: unul care întâi a învăţat cum e făcută literatura şi apoi s-a apucat de făcut literatură. E greu să fiu surprins ca domnul Jourdain. Visul meu rămâne acela de a scrie o povestire cinstită la persoana a treia, de cel puţin 100 de pagini, cu cel puţin 15 personaje destul de complicate, dar fără mofturi intelectuale. Cu această declaraţie, vreau să previn neînţelegerile. Formulele baroc-experimentale sunt, pentru mine, trecutul. Dacă nu convine cuiva ce am spus până acum şi ce voi spune mai încolo, se poate răcori înjurându-mă de Balzac.

În afară de pozitivismele dlui Ionuţ Bănuţă, am la dispoziţie susţinerile teoretice produse de alţi câţiva autori. Ele sintetizează începuturile pentru un program estetic al *generaţiei '90* prezentându-le drept concluzii, cu deplină îndreptăţire. Din nefericire, *generaţia '90* întârzie emiterea unui semn de ruptură radicală şi se cantonează în zona, poate profitabilă, a producţiei de proză. Această strategie va aduce recunoaşterea existenţei unui grup distinct în următorii 10 - 15 ani, atunci când - poate - mişcarea sf îşi va produce şi adevăraţii critici de actualitate; poate chiar mai devreme, dacă rubricile de comentariu de astăzi vor abandona gratuităţile ironice la adresa dlui Aurel Cărăşel şi discuţiile de suprafaţă. (Din câte aud, *Helion* va relua obiceiul examenului de text, dar, cu bănuieli justificate de tradiţie, prevăd că interesele redactorilor timişoreni vor fi precis direcţionate.)

Acum, manifeste prea generale, cum este *Marionete şi Zombies* al dlui Sebastian Corn (JSF 86, p. 3), nu sunt eficiente tocmai pentru că sunt prea generale. Amintirea tinereţii mele zglobii, când am scris pentru *Fantastic Magazin 1* textul *Două gânduri despre literatura SF*, mă face să zâmbesc: Nicolae Manolescu, cel mai important critic literar atunci, a scris 14 rânduri de ziar despre prostiile pe care le debitasem, iar doi scriitori recunoscuţi aproape şi-au cerut scuze pentru că existau; erau impertinenţe şi erori grave acolo, dar au avut efect. În rezumat, spuneam: *daţi-vă voi mai încolo, să ne instalăm noi!* Ceea ce s-a întâmplat, pentru o vreme.

Îmi cer iertare pentru această nouă incursiune biografică. Dacă *generaţia '90* îl lasă pe dl Ovidiu Bufnilă să facă afirmaţii tari în numele ei, o priveşte.

Deci, dl Ovidiu Bufnilă, în JSF 65, p. 2 (cu reveniri în interviul luat de dl Adrian Bănuţă): "...science fiction-ul românesc străbate de câţiva ani buni o adevărată criză..."; "Com-

promisul, impostura şi mediocritatea au erodat această literatură"; "Unele câmpuri literare SF autohtone relevă semne ale unei apropiate transformări. Înlocuirea parodicului cu gravitatea. Redescoperirea personajului. Refuzul pastişei."; "a absorbit cu uşurinţă curente literare *serioase* - ultima sa achiziţie fiind postmodernismul pe care l-a îmbogăţit cu semne specifice".

Dacă aş vrea să fiu răutăcios, aş putea - cum o fac deja - să-i amintesc dlui Ovidiu Bufnilă că raportarea dumisale este una de prozator. Dacă i-aş cere probe, i-ar veni greu să susţină că până acum: a) sf-ul românesc a fost neserios; b) personajele literaturii sf au fost superficiale; c) nu există nimic original în ce s-a făcut până acum. Aşa se întâmplă când autorul nu-şi respectă angajamentul de a nu judeca global, pornind de la exemple rele. Cât despre asimilarea creatoare a postmodernismului, mai este de văzut. Nu mă pricep eu prea mult, dar parcă n-am auzit încă despre nici un român plasat în lista marilor autori postmoderni. Revin la o afirmaţie dinainte: efortul de sincronizare nu mai este acum de acceptat ca semn al înnoirii, ci curată întoarcere în timp. În altă parte, dl Ovidiu Bufnilă vorbeşte insistent despre depăşirea *cyberpunk*-ului. Ce rămâne neclar este unde am ajuns.

Celelalte intervenţii teoretice se află mai toate pe marginile paginilor JSF 81-82.

Merită o recapitulare plasamentul cultural pe care îl propune dl Dănuţ Ivănescu pentru sf: acesta seamănă cu toate fenomenele culturale etichetate ca *underground*. Un asemenea punct de vedere explică satisfăcător liniştea grupului. El este valorizat în interior, cu teama firească provocată de notorietate. Notorietatea te scoate din *underground*, ceea ce s-a întâmplat deja. *Generaţia '90* este îndeobşte judecată (şi premiată!) de jurii în care reprezentanţii ei sunt rari, iar când sunt pleacă, nu-i aşa?, la mare. Nu mai este nimeni în subsol din *generaţia '90* în afară de *marionete* şi *zombies*. Iar aceştia sunt altceva. Sunt ce rămâne după salt. Dacă s-a produs un salt, el este identificat atât în spaţiul conţinutului, cât şi în cel al expresiei. Dl Dănuţ Ivănescu constată că 1. tehnologia perverteşte, iar acesta este *un dat inevitabil* şi 2. limbajul tehnicist este răspunsul la întâmplarea că trăim "angoasa neştiutului, a neputinţei de a ţine piept valului informaţional". Eu numesc asta expresionism şi, în plan etic, consemnez cedarea declarată a dlui Dănuţ Ivănescu. Dacă expresionismul este o etichetă aplicabilă tuturor prietenilor săi, atunci e un lucru de avut în vedere. Ar fi cel puţin al treilea val în literatura română.

Mai departe, dl Dănuţ Ivănescu descrie marile convenţii asumate ca exces baroc: sexul, colajul, simbolistica. Cu voia lui Dumnezeu, până în 1990, sf-ul românesc a fost privat de erotism. E deci un element de noutate. Ce nu explică nimeni de o manieră satisfăcătoare rămâne finalitatea estetică a erotismului, într-o activitate care nu are, totuşi, ca principal scop, creşterea indicelui demografic şi nici educaţia sexuală. Pentru că nu-mi pot permite să cred că autorul român de sf, îndeobşte tânăr cu succes la dame, transferă în operă întristătoare insatisfacţii.

Că nimeni nu explică, n-ar fi chiar o nenorocire. Dar e greu de justificat estetic textul erotic peste măsură. Sau n-am reuşit eu să găsesc sensurile profunde ale tratamentului aplicat unei activităţi altfel agreabile. De aici şi sintagma *pornografie simbolică* pentru o literatură în care mizeria pretenţioasă este suplimentar viciată de agramatisme ş.c.l.

Alte categorii: refuzul sprinţarului, interesul pentru virtualitate (Don Simon), antilirismul (Sebastian Corn) sunt de departe bătute de preocuparea expresivă. Dl Liviu Radu găseşte că principala grijă a *generaţiei '90* este "realizarea estetică". Pot da eu exemplul: "Tatuajele de pe piept începuseră să-i vireze de câteva zile, secretau deja *cromul şi iridiul care era programat să-i nască* ecranele şi mufele" (subl. DP). Preocuparea expresivă vine chiar înaintea celei de construcţie. "Nu are intrigă, nu are personaje, conflictul este subţire, iar concluzia e vagă", zice dl Sebastian A. Corn despre povestirea etalon, importantă cât euROcon şi Festivalul Pentagrama la un loc. Ştie el ce ştie.

Asta-i tot. Aş fi vrut să adaug o parte de lectură critică, dar ultimul citat mi-a luat-o înainte. Dacă cineva anume o doreşte, sunt gata să o fac. N-ar fi prima oară. Pe de altă parte, recunosc intenţia ticăloasă a etichetărilor. Cel mai tare mi-ar place ca dl Ovidiu Bufnilă să fi apucat deja să mă califice *critic prăfuit*. În al doilea rând, sper într-o intervenţie programatică a celor pe care i-am etichetat tocmai ca să-i stârnesc.

Camera lui Skinner

de William Gibson

Părinte al cyberpunkului şi maestru al unui baroc stilistic, Gibson n-a mai scris, în ultima vreme, decât romane. Inevitabil, şi povestirea de faţă a fost extinsă la dimensiunile unui roman, "Lumină virtuală", ce va apare la Nemira (unde în altă parte?).

De Halloween, îşi croieşte drum într-un hotel vechi care domină bulevardul Geary: hotarul sălbatic al cartierului plăcerilor de-a lungul unei laturi, cochiliile cenuşii ale marilor magazine dincolo de cealaltă. Îşi apăsă obrazul de sticla rece ca să privească cel mai apropiat turn al podului, luminat pe de-antregul, în noaptea aceea cu lanterne şi becuri de carnaval. Acolo se află camera lui Skinner.

E prea departe, totuşi, imaginea ei o linişteşte; stă aici, cu străinii aceştia care au luat doze prea mari şi unul dintre ei face zgomot în baie – când cineva o atinge cu un deget rece pe pielea dezgolită de deasupra curelei jeanşilor, strecurându-l pe sub pulover şi tivul jachetei lui Skinner: nu atingerea o face să tresară, cât mai ales bruscheţea cu care realizează cât de cald îi este, transpirând ca într-o seră, ferecată de fermoare în pielea de cal, neaerisită, a jachetei străvechi, ale cărei tighele şi coate sunt decolorate de atâta purtat; când se răsuceşte, se aude un clinchet de fierărie – inele-D, fermoare, stele cu cinci colţuri – vârful degetului ei pe gaura din lama cuţitului, deschizându-l, asigurat, pregătit. Lama nu e mai lungă decât degetul ei mic, având forma cam ca un cap de pasăre, ochiul fiind gaura care oferă priză degetului mare. Lama şi inelul sunt inox brumat, ca şi carabina masivă, cu cele trei nituri precise, făcute la maşină, care fixează ferm cuţitul de carâmbul cizmei, centură sau brăţară. Tăiş de brici zimţat.

Bărbatul – băiat, de fapt – clipeşte spre ea. N-a văzut lama, dar i-a intuit semnificaţia, limbajul profund al trupului fetei, şi mâna i se retrage. Face un pas îndărăt, împleticindu-se, rânjind umed şi cufundând capătul ud al unui mic trabuc într-un pahar cilindric plin cu un lichid de o limpezime farmaceutică.

— Sărbătoresc, spune el, şi trage din trabuc.

— Halloween?

Nu e un substantiv pe care să şi-l poată aminti în acel moment. Pur şi simplu o priveşte de parcă ea n-ar fi acolo, apoi suflă un fuior albastru de fum către tavanul înalt al apartamentului. Coboară trabucul. Îşi linge buzele.

— Acum se-mplinesc, zice el, o sută cincizeci de zile de când trăiesc în hotelul ăsta.

Şi jacheta lui e din piele, dar nu ca jacheta lui Skinner. E din pielea fină a unui animal şi se drapează ca mătasea grea, de culoarea tutunului. Ea îşi aminteşte mirosul revistelor cu cotoare galbene din camera lui Skinner, unele atât de vechi încât fotografiile sunt doar în nuanţe de gri, aşa cum se vede oraşul uneori, de pe pod. Oare ar putea găsi animalul acela acolo?

— E un hotel bun.

Înmoaie din nou capătul ud, verde, al trabucului în pahar.

Ea apasă siguranţa lamei cu degetul mare şi închide cuţitul, lipindu-l de coapsă. El clipeşte auzind declicul. Îi vine greu să-şi focalizeze privirea.

— O sută. Cincizeci de zile.

În spatele lui, ea vedea că ceilalţi s-au prăvălit laolaltă pe patul uriaş. Piele tăbăcită, dantelă, piele albă, roşu aprins, de henna. Sunetele din baie cresc în intensitate, dar nimeni nu pare să audă. Strecoară cuţitul la

loc, sub centură, în căldura de junglă a jachetei lui Skinner. De fapt, a urcat aici pentru orice ar putea găsi, însă ceea ce a găsit este o disperare adâncă, o schilodenie a spiritului care o întoarce pe dos, aşa încât poate de aceea transpiră atât, scoţând aburi…

I-a văzut pe toţi râzând, beţi, coborînd din două taxiuri Mercedes: a intrat în cadenţa lor dintr-un impuls, jacheta ei prăfuită, neagră, din piele de cal, pierzându-se în nuanţele de negru mai lucioase ale ciorapilor de mătase, fustelor din piele, cizmelor cu pinteni zornăitori ca nişte bijuterii, blănurilor. Trecând ca o furtună pe lângă hainele cu fireturi ale portarilor, pe lângă măştile lor de gaze, au intrat în foaierul înalt, din marmură, cu covorul şi oglinzile şi mobila lui ceruită, cu lifturile cu uşi din bronz şi urnele lui cu nisip.

— O sută cincizeci de zile, zice el, cu gura cleioasă şi moale. În hotelul ăsta.

Podul îşi păstrează integritatea întinderii într-o invazie de construcţii secundare, o creştere coralieră facilitată în mare parte de compuşi ai fibrei de carbon. Unele secţiuni ale structurii originale, ruginite rău, au fost îmbrăcate într-un material transparent a cărui rezistenţă la întindere o depăşeşte cu mult pe aceea a oţelului iniţial; unele sunt oblojite cu fibră de carbon neagră şi impenetrabilă; altele sunt acoperite cu o ţesătură improvizată de sârme întinse şi ruginite.

Construcţia secundară s-a ivit bucată cu bucată, fără nici un plan stabilit, folosind fiecare tehnică şi material imaginabil; rezultatul este amorf şi are o înfăţişare surprinzător de organică.

Noaptea, luminat de instalaţii de Crăciun, de neon reciclat, de lanterne, podul e un magnet pentru cei fără odihnă, pentru nemulţumiţi. Ziua, privit din turnurile oraşului, aminteşte de ruinele de la Brighton Pier din ultima decadă a secolului trecut – văzute printr-un caleidoscop crăpat, de stil vernacular.

În ultima vreme, lui Skinner nu-i mai rezistă şoldul ca să poată coborî primii şapte metri de scară, aşa încât n-a venit să încerce liftul pe care Africanul l-a sudat de oţelul bătut în nituri al turnului. Se uită la el prin trapa din podea. Arată ca un coş din plastic galben al unui instalator de linii telefonice, urcând şi coborînd pe o şină dinţată din oţel unsuros, ca pe o cale ferată-funicular în miniatură. Îi admiră pe oamenii care-i adaugă ceva structurii. Îl admiră pe acela – indiferent cine o fi fost – care a construit această cameră, această cutie călăfătuită, din zece straturi de lemn de pin, cocoţată acolo sus şi vibrând în bătaia vântului. Podeaua camerei e un strat dublu de scânduri doi-pe-patru tratate sub presiune, aliniate pe muchie, întrerupte de o formă dureros de graţioasă, pe care n-o mai vede cu adevărat: curbura marelui cablu, tras peste şaua sa din oţel, 17 464 de sârme groase cât un creion.

Micul televizor pliant de pe pătura care-i acoperă pieptul îşi continuă spectacolul mut. I-l adusese fata. Furat, probabil. Niciodată nu dă drumul sonorului. Jocul constant al imaginilor pe ecranul cu cristale lichide este, într-un mod nelămurit, reconfortant, precum mişcările dintr-un acvariu, percepute doar pe jumătate: acolo, înăuntru, e viaţă. Nu-şi aminteşte de când nu mai poate deosebi reclamele de programe.

Camera lui măsoară cinci metri pe cinci, iar culoarea pereţilor din scândură e îndulcită de o duzină de straturi de vopsea din latex alb. Are indice de reflexie mai mare decât folia de aluminiu, îşi spune el, 17 464 de fire în fiecare cablu. Date. Adesea, în ultima vreme, se simte ca un abis prin care se rostogolesc date, date şi chipuri, între care nu se face nici o legătură.

Hainele îi atârnă de cârlige din oţel desperecheate, fixate la intervale egale de-a lungul unui perete. Fata îi poartă jacheta. Piele Lewis. De pe Great Portland Street. Îl întreabă unde vine asta. Jacheta are mai mulţi ani decât ea. Se uită la fotografiile din National Geographic, gehmuită acolo cu picioarele goale, albe, pe covorul pe care el l-a luat din clădirea aceea administrativă dărâmată.

Amintirile pâlpâie precum cristalul lichid. Ea îi aduce mâncare, dă drumul la butelia roşie, ciobită, a aragazului Coleman. Îşi aminteşte să deschidă niţel fereastra. Conserve japoneze, se încălzesc când tragi de inel. Îi pune întrebări. Cine a construit podul? Toată

lumea. Nu, zice ea, partea veche, podul. San Francisco, îi spune el. Oase de oţel, cabluri graţioase, ne ţin suspendaţi aici. De când trăieşti aici? De ani de zile. Îi dă mâncare cu lingura dintr-o gamelă pe care e ştanţat 1952.

Aceasta e camera lui. Patul lui. Buret, acoperit cu o blană de oaie, peste care vine cearşaful. Pături. Un încălzitor catalitic. Fereastra e rotundă, plumbuită, fiecare segment având o culoare diferită. Prin vizorul de sticlă groasă, transparentă, din centrul ferestrei, se vede uneori oraşul.

Uneori îşi aminteşte cum a construit camera.

Oasele podului, tendoanele sale tensionate, se pierd într-o acreţie de vise: saloane de tatuaj, galerii de tir, săli de jocuri mecanice, dughene slab luminate, pline cu maldăre de reviste pentru bărbaţi, pătate de umezeală, birturi mexicane, cabinete de dentişti fără diplomă, prăvălii de artificii, vânzători de momeală, agenţii de pariuri, tarabe cu sushi, cămătari, tejghele cu wonton*, cuiburi de dragoste, standuri cu hot dogs, o fabrică de tortillas, aprozare chinezeşti, magazine de lichioruri, farmacii naturiste, chiromanţii, bărbieri, prăvălii de unelte, baruri.

Acestea sunt visuri de comerţ, a căror localizare corespunde, în general, cu punţile destinate iniţial circulaţiei vehiculelor. Deasupra lor, înspre vârfurile turnurilor ce susţin cablurile, se înalţă mahalale încâlcite, zone ale unor fantezii particulare, adăpostind o populaţie nenumărată, cu mijloace de subzistenţă nesigure şi ocupaţii obscure.

Cu trei luni în urmă, ea venise pentru prima dată pe podul ascuns în ceaţă şi văzuse vânzătorii de fructe şi legume, cu mărfurile întinse pe pături, luminate de lămpi cu carbid şi de vase cu jar fumegând. Fermieri veniţi din nord, de pe coastă. Şi ea venise din acea direcţie, trecând printre pinii pipernicişi de la Little River şi Mendocino, printre dealurile cu stejari strâmbi din Ukiah.

Privise lung în gura peşterii, încercând să înţeleagă ceea ce vedea. Abur ridicându-se din oalele aşezate în cărutele vânzătorilor de supă. Neoane culese din ruinele de pe Oakland. Modul în care lucrurile se combinau, estompate, pierzându-se în ceaţă. Suprafeţe de placaj, marmură, plastic ondulat, alamă lustruită, paiete, spumă poliuretanică, lemn tropical de esenţă tare, oglindă, cristal victorian gravat, crom înceţoşat de aerul mării – bogăţia nebunească a priveliştii, caracterul ei aleator – un tunel care avea drept acoperiş o mahala fragilă, urcând asemeni unui versant muntos către primul turn de susţinere a cablurilor.

A stat multă vreme, privind, apoi a intrat fără reţinere, trecând pe lângă un băiat care vindea cărţi de buzunar îngălbenite, fără coperte şi pe lângă o cafenea unde un papagal orb era înlănţuit de o stinghie din metal şi ciugulea un picior de pui, proaspăt tăiat.

Skinner urcă din apele unui vis despre o bicicletă acoperită de crustacee şi vede că fata s-a întors. I-a agăţat jacheta din piele de cârligul care trebuia şi acum stă ghemuită pe patul ei din buret negru cu marginile zdrenţuite.

Bicicletă. Crustacee.

Amintiri: un bărbat numit Fass şi-a agăţat undiţa; a scos din apă o bicicletă, de care atârnau fâşii de vareg. Oamenii au râs. Fass a luat bicicleta cu el. Mai târziu a construit un birt, o maghernită cu trei scaune, suspendată departe de pod, deasupra abisului, cu Super Glue şi lanţuri. Vindea midii fierte, reci şi bere mexicană, iar bicicleta era atârnată deasupra micului bar. Înăuntru, pereţii erau tapetaţi cu cărţi poştale ilustrate. Noaptea dormea ghemuit în spatele barului. Într-o dimineaţă, birtul dispăruse şi Fass împreună cu el. Rămăseseră doar un lanţ rupt, legănându-se în bătaia vântului şi câteva aşchii de lemn care încă mai stăteau lipite de peretele din tablă galvanizată al unei frizerii. Oamenii au venit,

* wonton = supă cu găluşti din orez (n. trad.)

au stat pe marginea podului, s-au uitat în jos la apa care se vedea printre bombeurile pantofilor.

Fata îl întrebă dacă-i e foame. Zice că nu. Îl întrebă dacă a mâncat. Zice că nu. Ea deschide dulapul cu mâncare şi alege câteva conserve. El o priveşte cum aprinde Coleman-ul.

Îi zice să deschidă niţel fereastra. Fereastra circulară pivotează în rama de stejar. Trebuie să mănânci, zice ea.

Ei i-ar plăcea să-i spună cum s-a dus la hotel, dar nu are cuvinte potrivite pentru felul în care s-a simţit. Îi dă să mănânce supă cu lingura, rar. Îl ajută să meargă la vechea toaletă de porţelan, fără rezervor, dindărătul trandafirilor decoloraţi ai draperiei de carton. Când termină, ea scoase apă din ţeava legată la rezervorul de pe acoperiş. Gravitaţia face restul. Mii de conducte flexibile, transparente, şerpuiesc şi se înmănunchează, coborînd prin structură, vărsând deşeuri netratate în golf.

— Europa..., încearcă ea să înceapă.

O priveşte, cu gura plină de supă.

Ea presupune că părul lui a fost blond odinioară. El înghite supa.

— Ce-i cu Europa?

Uneori, mintea i se limpezeşte dintr-o dată dacă ea îi pune o întrebare, însă acum nu e sigură care este întrebarea.

— Paris, spune el, şi ochii lui o anunţă că s-a pierdut din nou. Am fost acolo. Şi la Londra. Great Portland Street.

Dă din cap, mulţumit într-un fel.

— Înaintea devalorizării...

Vântul trece oftând pe lângă fereastră. Fata se gândeşte să urce pe acoperiş. Treptele care urcă până la trapă sunt cioplite din secţiuni de doi-pe-patru, vopsite în aceeaşi nuanţă de alb ca şi pereţii. El foloseşte una din trepte ca suport pentru prosoape. Trage zăvorul. Ridici trapa cu capul: ochii îţi sunt la nivelul găinaţului de pescăruş. De fapt, acolo nu e nimic. Acoperişul plat din carton gudronat, două portdrapele din doi-pe-patru: pe unul fâlfâie un steag confederat zdrenţuit, pe celălalt o mânecă de vânt portocalie, decolorată.

După ce bătrânul adoarme din nou, fata închide Coleman-ul, spală oala cu peria, clăteşte lingura, varsă zoaiele în toaletă, şterge oala şi lingura, le pune la loc. Îşi încalţă ghetele Adidas, le încheie şireturile. Se îmbracă cu jacheta lui şi verifică dacă briceagul mai este prins sub curea.

Ridică trapa din podea şi se strecoară prin ea, găsind primele trepte ale scării cu picioarele. Coboară trapa şi o închide, atentă să nu-l trezească. Coboară de-a lungul peretelui nituit al turnului, până la coşul galben al liftului, care aşteaptă. Privind în sus, vede cablul enorm ieşind din podeaua camarei lui Skinner şi pierzându-se într-un perete întins, lucitor, din folie de plastic lăptos, o seră; becurile cu halogen proiectează umbre de plante ţepoase pe folia din plastic.

Ascensorul geme, tărîndu-se în josul faţadei nituite a turnului, alături de scara pe care ea n-o mai foloseşte, pe lângă un amestec de plastic, placaj, bucăţi de oţel emailat adunate de pe carcasele frigiderelor stricate. Coboară la capătul de jos al şinei cu dinţi mari. Îl vede pe bărbatul căruia Skinner îi spune Africanul venind către ea de-a lungul pasarelei, cu umerii de urs încovoiaţi într-un pardesiu de tweed zdrenţuit. Duce un fel de aparat de măsură, o cuite neagră, din care atârnă sârme roşii şi negre cu clame-crocodil în vârf. Ramele din plastic rupte ale ochelarilor săi au fost cârpite cu bandă adezivă argintie. Zâmbeşte sfios când trece pe lângă ea, mormăind ceva despre nişte perii.

Coboară cu un alt lift, o cuşcă goală din oţel, până la prima punte. Se îndreaptă spre Oakland, trecând pe lângă stelaje cu haine vechi şi pături pe care sunt întinse resturile negociabile ale oraşului.

O găseşte pe Maria Paz într-o cafenea cu ferestre care dau spre zorii cenuşii ai golfului. Camera are textura unui feribot vechi, lac întunecat, ciobit, peste lemn simplu, masiv. Ca şi când cineva ar fi tăiat-o cu fierăstrăul de pe un vapor public obosit şi ar fi alipit-o marginii celei mai îndepărtate a structurii. (Mai aproape de Oakland, carcasa fără aripi a unui Boeing 747 adăposteşte bucătăriile a nouă restaurante

thailandeze.)

Maria Paz are ochii ca gresia şi un tatuaj cu o rândunică albastră pe interiorul gleznei stângi. Maria Paz fumează Kools, una după alta, aprinzându-le cu o brichetă Zippo de crom brumat pe care o ia din poşetă. De fiecare dată când o deschide, un iz pătrunzător de benzen străbate aromele calde ale cafelei şi omletei.

Se aşează lângă Maria Paz, bea cafea, se uită la ea cum fumează Kools. Îi povesteşte despre Skinner.

— Cât de bătrân e? întreabă.

— Bătrân... Nu ştiu.

— Şi locuieşte deasupra şeii cablului de pe primul turn?

— Da.

— Vârfurile turnurilor... ştii povestea?

— Nu.

— E din zilele când au venit oamenii, părăsind oraşele, ca să locuiască aici.

— De ce au făcut-o?

Maria Paz o priveşte peste Zippo.

— N-aveau unde să locuiască. Podul a fost închis traficului timp de trei ani...

— Trafic?

Maria Paz râde.

— Prea multe maşini. Le-au construit tuneluri pe sub golf. Pentru maşini, pentru maglevuri*... podul era prea vechi. L-au închis înaintea devalorizării. Nu erau bani. Într-o noapte au venit oamenii. Fără plan, fără semnal. Pur şi simplu au venit. S-au urcat pe bariera din lanţuri. Bariera din lanţuri a căzut. Au aruncat betonul în golf. S-au urcat pe turnuri. Au venit zorii, ei erau acolo, pe pod, cântând, şi oraşele au văzut că lumea privea. Pod aerian cu ajutoare japoneze, alimentare şi medicale. Situaţie delicată la nivel naţional. Lăsaţi tunurile cu apă, ne pare rău.

Maria Paz zâmbeşte.

— Crezi că Skinner a venit atunci?

— Poate că e atât de bătrân pe cât crezi. De când locuieşti pe pod?

— Trei luni.

— Eu m-am născut aici, zice Maria Paz.

Oraşele aveau propriile lor dificultăţi apăsătoare. Nu era un secol uşor, America aflându-se foarte clar în declin şi însuşi conceptul de stat naţional fiind pus din ce în ce mai mult sub semnul întrebării. Celor care se stabiliseră ilegal pe pod li s-a permis să rămână. Printre ei se aflau întreprinzători, politicieni înnăscuţi, artişti, bărbaţi şi femei cu energia şi talentul nefolosite. Lumea i-a privit când au început să construiască. Din Japonia au sosit adezivi de ultimă oră, aduşi cu vaporul. Un fabricant belgian le-a donat o încărcătură de grinzi din fibre de carbon. Echipe de căutători prin gunoaie mergeau prin oraşe în maşini vechi, întorcându-se pe pod cu mormane de materiale de construcţii aruncate.

Podul şi locuitorii săi au devenit o atracţie turistică.

Se întoarce pe jos, în lumina palidă care se filtrează prin ferestre, prin folii de plastic ce tremură în vânt. Podul nu doarme niciodată, însă aceasta este o oră liniştită. Un bărbat aranjează peşte pe un strat de gheaţă tăiată cuburi, într-un car de lemn. Pavajul de sub picioarele ei e acoperit cu ambalaje de gumă şi filtre de ţigară turtite. Un beţiv cântă undeva, deasupra. Maria Paz a plecat cu un bărbat, un tip pe care-l aştepta.

Se gândeşte la ce i-a povestit şi încearcă să şi-l imagineze pe Skinner acolo, în noaptea când au cucerit podul, tânăr pe atunci, cu jacheta de piele nouă şi lucioasă.

Se gândeşte la europenii din hotelul de pe Geary.

Ajunge la primul ascensor, cuşca, şi se sprijină de bare pe când acesta urcă prin tunelul său peticit, unde vieţile particulare ale vecinilor ei sunt închise cu ziduri în spaţii mărunte, artizanale. Ieşind din cuşcă, îl vede pe African ghemuit în pardesiul lui de tweed în lumina aruncată de un bec cu plasă, aflat la capătul unui lung prelungitor galben, cu motorul ascensorului său răspândit împrejurul lui pe foi proaspete de fax. Ridică privirea spre ea, părând că-şi cere scuze.

— Reglez periile, zice el.

— Am să mă caţăr.

(*) *Maglev* = Prescurtare de la magnetic levitation; denumeşte vehicule pe pernă magnetică (n. trad.)

O ia în sus pe scară. Ţine totdeauna o mână şi un picior pe scară, ia spus Skinner, nu te gândi unde eşti şi nu privi în jos, e mult de urcat până la curbura blândă a cablului. Probabil că Skinner a făcut asta de mii de ori, fără să numere treptele, fără să se gândească. Ajunge la capătul de sus al acestei scări, trece cu mare grijă pe cea de-a doua, cea scurtă, care duce la camera lui.

El e acolo, bineînţeles adormit, atunci când fata urcă prin trapă. Încearcă să se mişte fără zgomot, dar clinchetul podoabelor de crom ale jachetei îl deranjează, sau ajung la el prin vis, căci strigă ceva, cu vocea îngroşată de somn. Ea crede că ar putea fi numele unei femei. Cu siguranţă nu este numele ei.

În visul lui Skinner, ei toţi înaintează şi poliţia ezită, se retrage. Deasupra lor, ropotul persistent al elicopterelor reţelelor de televiziune, cu reflectoarele şi camerele lor video. Ploaia rară cade în timp ce Skinner îşi încleştează degetele reci în bariera de lanţuri şi începe să se caţere. În urma lui se înalţă un vuiet, înecând megafoanele poliţiei şi ale Gărzii Naţionale, iar Skinner se caţără înfigând vârfurile înguste ale cizmelor în verigile lanţurilor, ca şi când brusc ar fi devenit lipsit de greutate – plutind în sus, cu adevărat, ridicându-se pe vuietul mulţimii, uralele răguşite smulse din toate piepturile lor. E acolo, în vârf, timp de o clipă interminabilă. Sare. E primul. Se află pe pod, alergând, alergând către Oakland, în timp ce bariera de lanţuri se sfărâmă în urma lui, iar obrajii îi sunt uzi de ploaie.

Şi undeva departe în noapte, înspre Oakland, cade altă barieră, şi ei se întâlnesc, două oşti pierdute şi se contopesc într-una singură, şi se îmbrăţişează acolo, în mijlocul podului, încolăciţi cu braţele unul în jurul altuia, cântând imnuri răguşite, fără cuvinte.

În zori, primii căţărători încep să escaladeze turnurile.

Skinner este cu ei.

Ea fierbe cafea pe Coleman, cu o expresie preocupată, când îl vede deschizând ochii.

— Am crezut c-ai plecat, spune el.

— M-am plimbat. Nu plec nicăieri. Cafeaua-i gata.

El zâmbeşte, iar ochii săi nu mai focalizează.

— Visam...

— Ce visai?

— Nu-mi amintesc... cântam. În ploaie...

Îi aduce cafea în ceaşca grea de porţelan care-i place lui, o ţine, îl ajută să bea.

— Skinner, erai aici când au venit oamenii din oraşe? Când au cucerit podul?

Ridică privirea spre ea, cu o expresie stranie. Ochii i se deschid larg. Tuşeşte, înecându-se cu cafeaua şi îşi şterge gura cu dosul mâinii.

— Da, zice el, da. În ploaie. Cântam. Îmi amintesc asta.

— Tu ai construit locuinţa asta, Skinner? Camera asta? Îţi aminteşti?

— Nu, spuse el, nu... uneori nu-mi amintesc... ne-am căţărat. Sus. Am urcat mai sus decât elicopterele. Le-am făcut semn cu mâna... nişte oameni au căzut... în vârf. Am ajuns în vârf...

— Ce s-a întâmplat atunci?

Bătrânul zâmbeşte.

— S-a ivit soarele. Am văzut oraşul.

Traducerea:
Ana-Maria Negrilă & Florin Pîtea

APARIŢII EDITORIALE SF

Începând cu acest număr, datorită imposibilităţii de a fi "la zi" cu prezentarea apariţiilor de carte, ne vom mulţumi să consemnăm volumele noi, lipsite de alte comentarii. (Toma Ritner va continua totuşi să semneze în paginile revistei, în cadrul rubricii "Imagini din viitor".)

Editura Agni:
Richard Canal - Atac la L'Etoile; 252 pag., 2600 lei

Editura Nemira:
Philip K.Dick - Omul din castelul înalt; 256 pag.; 4500 lei
Bernard Wolfe - Furnicile; 272 pag.; 3500 lei
Norman Spinrad - Alte Americi; 384 pag.; 5500 lei

Editura RAO:
Anne Rice - Interviu cu un vampir; 5500 lei
John Saul - Al doilea copil; 5200 lei

Editura Teora:
Asimov şi Silverberg - Băieţelul cel urât; 272 pag.; 2990 lei

Virginia

de Costi Gurgu

Costi Gurgu reuşeşte o incursiune credibilă într-un viitor... virtual, venal, vicios şi extrem de precis conturat, în ciuda dimensiunilor reduse ale textului.

Trecuseră câteva zile bune de când ultimul străin pusese piciorul pe acea stradă. Alin îşi desfăşură rănile, astfel încât privirea să nu le poată evita. Erau create după modelele Institutului Brâncuşi, din colecţia "Al şaptelea sezon în Virtual". El însuşi se trezea uneori privindu-şi îndurerat v-trupul.

Cei doi străini proaspăt sosiţi în sectorul său se îndreptară grăbiţi spre prima terasă. Nu aveau să ajungă până în dreptul lui. Afişau exact imaginea unor turişti plictisiţi, apropiaţi de sfârşitul vacanţei. Mantiile din vagine cântătoare, v-creaţie Versace, erau acoperite de praf auriu, electronic, dovada şederii îndelungate în Vyrclozon. Poantă ce nu mai putea păcăli ochiul versat al lui Alin. Unul din cei doi aşeză alături două expulzere camuflate.

Cerşetorul înjură în sinea sa, mirosind ceva în neregulă. În jur, locuitorii v-spaţiului îşi continuau absorbiţi preocupările. Nu păreau niciodată să observe prezenţa unor străini. La clădirea de vizavi îşi făcu apariţia Virginia, sau Turbogaura, cum îi spuneau obişnuiţii, nepieptănată.

— Hei, încă te iubesc, Virginia, chiar dac-ai ajuns ca o sită! strigă Alin fluturându-şi restul de mână şi încercând să dibuiască, printre simulări, oamenii Reţelei.

Dar cel puţin la prima vedere a unui profesionist, nici unul nu părea să mai fie interesat de acea zonă falimentară. Nu existau decât două variante: turiştii, care păreau mai curând oameni de afaceri, ori nu înştiinţaseră Reţeaua pentru a păstra secretă întâlnirea, ori nu prezentau nici o importanţă.

La un moment dat, unul din cei doi solicită vetelul. Cerşetorul se întrebă dacă se încheiase deja vreo tranzacţie sau se făcea doar o verificare. Barmanul plecă să conecteze. După câteva v-secunde, ieşi cu pastila rezonantă şi o aşeză pe masă în lăcaşul de acces, apoi se retrase grăbit, conform Regulamentului. Solicitantul accesă la Sistem. Deodată, vizavi apăru iar Virginia, făcând bezele trecătorilor. "O fi vreunul agent?" În momentul în care îşi revărsă sânii basoreliefaţi Dia'S V-Design, căldura păru să crească cu câteva grade şi strada îşi făcu datoria să fluiere excitată. Până şi străinii îşi jucară rolul de turişti şi se întoarseră să privească. Vetelul lucea argintiu, cu codul format, poartă miniaturizată spre Sistem. "Oare într-adevăr au accesat şi au fost identificaţi?" Virginia se aplecă mai mult, străinii încingându-se împreună cu strada, ca la o coridă.

În zare, Alin percepu şase străfulgerări. Simulările păliră şi strada deveni o pistă caroiată, îngustându-se spre capete. Cei doi turişti tresăriră surprinşi. Unul din ei o luă la fugă, celălalt se grăbi cu vetelul spre masă pentru a închide accesul. Cerşetorul îl urmări cu atenţie: lăsase vetelul pe masă şi declanşase mai întâi expulzerele. Imediat, doi body-guarzi se umflară ca nişte baloane lângă el – sfere încinse pe circumferinţă cu câte un disc tăios, funcţionând pe principiul drujbei. Legea interzicea armele lansatoare, la care n-aveau dreptul decât patrulele de securitate ale Reţelei. Pe calote le strălucea blazonul Ociinozei. "Pradă grasă, gândi rapid Alin, un barosan de la Corporaţie ne face onoarea".

Străfulgerările din zare se apropiaseră. Schelete noduroase, un braţ sabie, iar celălalt lanţuri, burghie, lame. Pe cranii colcăiau simulaţi ciorchini de ochi. Alin ţâşni spre inelul de deasupra sa. Se agăţă de el. De cealaltă parte a străzii o văzu pe Virginia căzând pe fereastră şi prinzându-se de un inel similar. Strada se curbă, capetele i se îndoiră şi planul trotuarului deveni o suprafaţă concavă, pe fundul căreia se rostogoliră turiştii, cu body-guarzii ca pavăză. Vetelul lucea liber, alunecând dintr-o parte în alta.

Piraţii trecură în viteză pe lângă primul străin, spulberându-l ca din întâmplare. Un

nor de biţi se risipi în v-spaţiul Vyrclozonului. Partenerul său renunţă la a mai încerca să pună mâna pe vetel şi se ascunse în spatele body-guarzilor. Cu braţul drept, Alin scutură strada şi afaceristul se dezechilibră. Sferele protectoare fuseseră scoase din poziţia de apărare.

Piraţii se năpustiră şi loviră toţi deodată, forţându-i pe cei doi la mişcări mai ample. Un gest mai puţin rapid şi unul dintre atacatori dispăru pulverizat. Trei săbii se încrucişară pe un disc, în timp ce al patrulea aruncă lanţul spre miezul sferei. Body-guardul nu apucă să se ferească şi forţa impactului îi risipi biţii.

Cea de-a doua sferă porni să se rotească cu mare viteză, îndreptându-se spre grupul piraţilor. Trei salturi laterale, o sabie devie sfera de lângă trupul stăpânului, dar se rupse ca un simplu băţ şi al cincilea atacator nu mai apucă să se apere. Săbiile loviră iarăşi. Un burghiu zbură ca un fulger, dar body-guardul se roti agil şi arma se înfipse în turistul expus pentru moment.

Vetelul zăcea pe fundul concavităţii. Sirenele v-patrulei umpleau deja circuitul acustic. Unul dintre piraţi prinse pastila rezonantă şi o strecură într-un orificiu din craniu.

Pe tot timpul retragerii, urmau să înceapă deja operaţiunile de descărcare a contului. Virginia se umflă brusc, cu gura deschisă ca o hrubă. Alin îi urmă exemplul, înjurându-şi în gând prostia. De când o văzuse prima oară se îndrăgostise sau, oricum, imaginaţia îi arătase în fel şi chip cum se putea turbodrăgosti cu ea, dar nu încercase nimic, fiind doar o simulare, şi încă una prea scumpă pentru el. Şi când colo, căţeaua era adevărată. Îl păcălise atâta timp.

Înghiţind ultimul pirat, cerşetorul prinse a se desumfla rapid, fiind în acelaşi timp absorbit într-o aerisire. Aproape de sfârşit, slăbind strânsoarea străzii, patrula reuşi să se strecoare în planul curbat, trăgând în toate direcţiile. Alin grăbi absorţia peste limite şi în ultima clipă o mai zări pe Virginia atinsă de o rafală şi răspândindu-se în v-spaţiul Vyrclozonului.

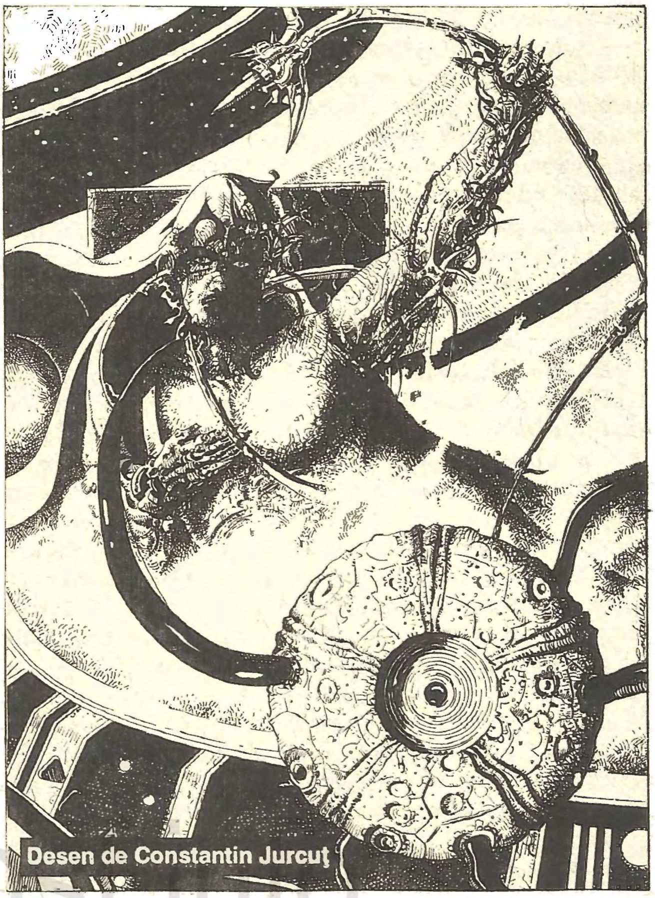
"Virginia, turbogaura mea dulce!" mai gândi el înainte de a se pierde pe canalele informaţionale, spre depozitul piraţilor.

• • •

— S-a raportat un atac în Vyrclozon, comunică inert operatorul. Se fac cercetări.

— Vyrclozon! se cutremură între speranţă şi frică Secretarul Ociinozei. Interesează-te de Preşedinte. Vreau un raport imediat.

"Numai de n-ar fi apucat să deschidă vetelul", murmură Secretarul şi ceru grăbit accesul la bancă.

Desen de Constantin Jurcuţ

Un om singuratic se găseşte în mijlocul unui joc periculos de-a şoarecele şi pisica (de fapt, de-a câinele şi cioara şi...), în timpul unei bătălii furibunde pentru o...

Punga

de Michael H. Payne

Era vineri după-amiaza, târziu, când câinele meu, Bruce, a intrat în camera din faţă ducând în gură o pungă de hârtie. A pus-o jos, s-a uitat în sus la mine cu ochii lui mari, căprui, şi a zis:

— Uite, Jim, eu trebuie să lipsesc din oraş în acest week-end. Poţi să ai grijă de punga mea?

Eu de-abia intrasem, nici măcar nu-mi desfăcusem cravata, şi tot ce am putut să fac timp de un minut, a fost să mă aşez pe canapea şi să mă uit fix la el; comportamentul nu era tocmai normal pentru o corcitură de labrador cu doberman. Discuţia a continuat cam în felul următor:

Eu: Ai vorbit.

Bruce: Da, am vorbit.

Eu: Da' câinii nu vorbesc.

Bruce: Cine zice?

Eu: Toată lumea!

Bruce: Toată lumea crede că poate şi să câştige la loterie.

Am ţinut-o tot aşa, el desfiinţând orice ziceam eu, doar prin simplul fapt că stătea acolo şi vorbea, până când am rămas fără argumente, Apoi a spus:

— Acum, fiindcă ne-am lămurit, nu-i aşa că nu eşti foarte ocupat zilele astea?

— Mmmm, nu, a trebuit să admit. De când mă părăsise Christine, viaţa mea fusese destul de liniştită.

— Grozav. Cu un zâmbet în care îşi arăta toţi dinţii, a ridicat punga şi mi-a pus-o în poală. Mi se scurgea încet pe picioare.

— Ce e înăuntru?

Bruce a împins-o uşurel.

— Crema.

— Crema?

— Da. Ouă, vanilie, lapte, zahăr, ştii şi tu. Crema.

M-am uitat la pungă, apoi din nou la el.

— Dar *de ce*?

— De ce? Cum adică "de ce"?

— De ce *cremă*? De ce *să am grijă* de ea? Adică poate să se descurce foarte bine şi singură, nu?

— Da, dar nu şi *această cremă*.

După care mi-a pus laba pe genunchi şi şi-a întins botul până la urechea mea.

— Agenţi inamici s-ar putea să încerce să ia crema asta în timp ce eu sunt plecat din oraş.

M-a lins pe obraz şi a coborît pe toate cele patru picioare.

— Bine, ne vedem duminică.

— Stai puţin! Am smuls punga întimp ce mă ridicam în picioare; era caldă şi umedă.

— Nu poţi să intri aici după trei ani în care ai fost doar un câine, să-mi trânteşti o pungă cu cremă în poală şi să-mi spui că trebuie să o păzesc de agenţii inamicului. *Care* inamic? De ce *cremă*? Cum na...

— E mai bine să nu ştii, l-am auzit răspunzând.

— S-ar putea să nu vină totuşi, şi nu cred că ai vrea să faci pregătiri degeaba, nu-i aşa? Doar pune punga asta undeva şi nu spune nimănui că e la tine. Pe curând.

Am ajuns în hol tocmai la timp ca să văd cum se închidea uşa, dar până să o deschid eu, Bruce dispăruse. Curtea era goală, poarta închisă, strada liniştită şi umbrită, cât de liniştită putea fi cu toţi puştii care strigă şi joacă leapşa în jurul maşinilor parcate.

După ce m-am tot uitat timp de un minut, am închis uşa cu cotul, pentru că mâinile îmi erau ocupate cu punga foşnitoare de hârtie, m-am îndreptat spre camera din faţă şi am pus punga pe măsuţa pentru cafea.

Partea de deasupra fusese răsucită ca s-o ţină închisă, aşa că am desfăcut-o, să văd ce era înăuntru. Gălbuie, mirosind uşor a vanilie, era cu adevărat cremă. Am început să mă gândesc cum reuşise Bruce să o facă, dar am pus frână gândurilor; câini care pregătesc cremă de vanilie sunt foarte aproape de "priorităţile" pe lista mea de lucruri la care să *nu* mă gândesc. Aşa că, am preferat să mă întreb unde aş putea să o pun.

În frigider părea cel mai bine. Dar ar fi fost prea la vedere, primul loc în care ar fi căutat agentul inamic.

Am mai stat un moment acolo, uitându-mă la pungă, şi mi-am adus aminte de vechiul nostru răcitor. Aş fi putut să pun punga în el şi să îl depozitez undeva la rece, poate sub chiuveta din bucătărie, în spatele tuturor prafurilor de curăţat şi de lustruit pe care nu le folosesc niciodată.

Asta era o idee mai bună. Am traversat bucătăria şi am ieşit în curtea din spate, în spălătorie, şi am răscolit printre toate lucrurile lăsate de Christine în urma ei, până când am găsit răcitorul sub nişte scaune metalice pliante pentru plajă, pe care tot ea insistase să le cumpărăm: cred că le folosisem doar de vreo două ori.

Răcitorul nu era prea mare, dar după ce am curăţat pânzele de păianjen, m-am gândit că aş putea să înghesui punga înăuntru cumva. Lanţul cu lacăt de la bicicleta mea atârna încă deasupra uscătorului, aşa că le-am pus în răcitor şi m-am întors în casă.

Am adus punga în bucătărie ca să o pot supraveghea în timp ce puneam gheaţa în răcitor. O fâşie de celofan ca să nu se ude, şi punga se potrivea perfect. Am înfăşurat răcitorul de câteva ori cu lanţul, l-am pus în dulapul din bucătărie, înapoia detergentului pentru spălat vase şi l-am legat de ţeava de sub chiuvetă.

Cheia se cam înţepenise în broască, dar am reuşit să o scot şi să o pun în buzunar. Apoi am închis dulapul şi m-am întors în camera de zi.

Copiii încă mai strigau pe afară. Era ciudat că nu-l auzeam pe Bruce lătrând la ei; şi apoi mi-a venit în minte: poate îi lătra pentru că erau agenţi inamici...

Aproape că mă dusesem să stau la pândă la fereastră, dar m-am oprit la timp. Mi-am făcut datoria. Dacă Bruce ar fi dorit mai mult de atât, ar fi trebuit să-şi facă planuri mai bune decât să-şi abandoneze crema în poala mea, în ultimul minut.

Am refuzat să îmi fac griji din cauza asta, mi-am desfăcut cravata, mi-am aruncat pantofii din picioare şi am deschis televizorul.

A fost linişte tot restul serii. De câteva ori mi s-a părut că aud zgomote din bucătărie, dar de câte ori m-am dus să mă uit, locul era pustiu. Am decis că era din cauza nervilor, aşa că pe la zece m-am băgat în pat. Să adorm nu era prea greu; Bruce spusese doar că s-ar putea ca agenţii să nu apară deloc.

Însă imediat cum s-a crăpat de ziuă, m-a trezit un zornăit. Metal şi sticlă se ciocneau undeva, şi am sărit în picioare, crezând că se întâmplase un accident. Mi-am tras în grabă halatul, am fugit în jos pe hol şi am zmucit uşa de la intrare, gata să chem poliţia dacă era nevoie.

N-am putut vedea altceva decât albastrul fumuriu al revărsatului de zori într-o sâmbătă de august. Am stat acolo şi am clipit nedumerit de câteva ori, apoi am auzit iar zornăitul, de data asta în spatele meu.

M-am întors şi am închis uşa, în timp ce geamul se cutremura din nou. Încă o dată, şi mi-am dat seama că venea din bucătărie.

M-am furişat pe holul de la intrare în camera din faţă şi am împins uşa de la bucătărie, atât cât să-mi pot strecura capul înăuntru.

Frigiderul era deschis, cu lumina palidă revărsându-se peste rafturi, peste linoleum, şi o mulţime de forme mici se mişcau peste tot pe podea. Nu puteam să gândesc prea clar şi am aprins brusc luminile.

Cam o duzină de şoareci au fugit care încotro, unii dintre ei purtând la brâu nişte centuri minuscule şi stând în două picioare pe rafturi, alţii de-a dreptul în frigider. De fapt, uşa de la frigider nu fusese deschisă, ci distrusă şi zăcea morman pe jos. Pe raftul de sus puteam să văd un grup de şoareci pe punctul de a arunca ceva învelit în folie de aluminiu.

Două secunde sau poate trei, am stat aşa, apoi dintr-o dată, şoarecii aveau pistoale în lăbuţe.

— Prindeţi-l! a scrâşnit o voce şi toţi au mişunat către mine.

Mie îmi plac şoarecii - când eram puşti am avut unul pe care îl ţineam în casă. Dar şoarecii *înarmaţi* erau cu totul altă problemă.

M-am răsucit, am fugit spre dormitor, am trântit uşa şi m-am proptit în ea. Puteam să aud mici strigăte şi pocnituri de afară şi am început să mă întreb dacă nu cumva puteau să roadă lemnul. Apoi, pe deasupra patului, am observat nişte mişcări la fereastră. Perdelele s-au dat la o parte şi, în lumina timpurie a dimineţii, o cioară a ţopăit până pe pervaz.

— Probleme? a întrebat.

Nu puteam decât să mă holbez la ea. Cioara şi-a dat drumul pe pat şi pe pervarz a apărut alta.

— Nu-i prea târziu? a întrebat a doua.

— Uuhh, prea târziu pentru ce? am îngăimat eu.

A doua cioară s-a căţărat pe perna mea şi o a treia a zburat înăuntru.

— Pentru şoareci, a spus aceasta din urmă.

— Şoareci, am încuviinţat. Cu *arme*.

Cioara de pe pervaz a scos un sunet răguşit.

— Şi totuşi, sunt doar nişte şoareci.

A sărit pe pat şi şi-a lungit gâtul către celelalte două.

— Gata?

— Gata, au cârâit ele.

Cea de-a treia m-a privit din nou.

— Deschide uşa.

— S-o *deschid*?! Puteam să aud scrâşnituri şi zgârieturi uşoare de afară. Eşti nebună?

— Fă ce ţi se spune.

Cioara şi-a întins aripile şi celelalte două au făcut la fel.

— Rămâi aici dacă vrei.

Aşa că am deschis uşa. Ciorile au dispărut, fâlfâitul lor răsunând pe coridor, iar strigătele şoarecilor s-au transformat în ţipete de spaimă. Bufniturile au încetat şi totul mirosea ca pe 4 iulie. Am trântit uşa şi m-am târît în pat; mai aveam ceva de adăugat la lista lucrurilor la care să nu mă gândesc. Zgomotele de afară s-au stins încet, s-au schimbat din scrâşnituri şi fâsâituri neîntrerupte în scrâşnituri şi fâsâituri rare, ocazionale, iar eu am adormit din nou.

Când m-am trezit, soarele se strecura prin fereastră. Ceasul arăta 9 şi 41 de minute, iar eu nu mă puteam dumiri dacă visasem toată întâmplarea sau nu. Însă mirosul ca de foc de artificii încă mai persista, aşa că m-am îmbrăcat şi am deschis uşa.

Holul arăta bine – cel puţin nu existau corpuri de şoareci –, aşa că mi-am continuat drumul până în camera de zi.

Acolo, cele trei ciori trăgeau de zor de canapeaua mea şi pretutindeni pe podea se vedeau bucăţi de material şi puf.

— Hei!

Am încercat să pun mâna pe ele, dar au sărit în sus şi au zburătăcit prin cameră. M-am trântit pe ce mai rămăsese din perne şi mi-am întins braţele în lături.

— Ce vă închipuiţi că faceţi?

Ciorile s-au aşezat uşurel, una pe televizor, alta pe spătarul fotoliului meu. A treia a ţopăit pe măsuţa pentru cafea, s-a căţărat pe cel mai mare teanc de reviste şi şi-a îndreptat un ochi către mine.

— Problema? a întrebat.

— Problema? Da! De ce îmi faceţi praf canapeaua?

— Te interesează?

Cioara şi-a dat drumul pe podea şi şi-a aranjat aripile, în timp ce cea de pe televizor ateriză lângă ea. Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

— Să mă intereseze? De ce m-ar interesa că trei împuţite de păsări îmi distrug mobila?

Cioara de pe fotoliu a coborît pentru a se alătura celorlalte.

— Face pe pasăre să creadă că tu ai putea *să ascunzi* ceva în ea.

— Ceee?! Am reuşit să mă ridic, dar deja toate trei mă invadaseră. Aripile mă loveau peste tot, ciocurile mă ciupeau din toate părţile, ghearele îmi zgâriau braţele şi m-am împiedicat în propriile picioare încercând să mă depărtez de ele.

M-am rostogolit pe podea, cu imagini din filmele lui Alfred Hithcock apărându-mi printre înţepături şi zgârieturi, şi dintr-o dată n-am mai fost lovit. M-am împiedicat de măsuţa pentru cafea, în timp ce se auzeau noi sfâşieturi din celălalt capăt al camerei.

După o clipă, m-am uitat printre braţe şi am văzut ciorile atacând canapeaua din nou. După încă o clipă, mi-am desfăcut braţele, m-am târît de cealaltă parte a mesei şi m-am prăbuşit tremurând în fotoliu. Ciorile păreau să nu mă bage în seamă; erau prea ocupate să smulgă fiecare bucăţică din umplutura celei de-a doua perne din cele trei ale canapelei mele.

Am ţinut-o aşa toată dimineaţa; n-am putut nici măcar să iau micul dejun. De fiecare dată când încercam să mă ridic, cel puţin una dintre ciori cârâia şi îşi îndrepta ochii negri către mine.

Mi-au făcut toată canapeaua bucăţi-bucăţele, în timp ce ceasul de la videorecorder s-a îndreptat încet spre ora 10, 11, amiază, apoi ora 1. La ora 1 şi 54 de minute, fiecare bucăţică mai mare decât un ghemotoc de

bumbac fusese desfăcută; ciorile au mai petrecut încă o oră, cel puţin, căutând prin rama goală, mormăind şi cârâind tot timpul una la alta, cu voce scăzută.

Şi stomacul meu mormăia şi cârâia. Capul, de asemenea. Dacă eram sau nu în stare de şoc, nu ştiu; nu sunt doctor. Dar când petreci câteva ore privind nişte ciori cum îţi fac praf mobila, ei bine, cu siguranţă ţi se întâmplă ceva.

Pe la ora 2, toate trei au sărit pe podea.

— Deci, a spus cea de-a treia, nu era acolo.

Nu ştiam ce să răspund, aşa că am tăcut. Ciorile s-au mai uitat câtva timp la mine, apoi una la alta.

— Poate ar trebui să încercăm cu scaunul, a sugerat una.

— Nu, a zis o voce nouă. Nu cred.

Ele s-au întors şi m-am întors şi eu. În uşa de la intrare, cu soarele după-amiezii strălucind în fiecare din petele albe din blana-i neagră, se afla cel mai mare pisoi pe care-l văzusem vreodată. Când eram copil, am avut o pisică pe nume Bingo şi când a mai crescut, se transformase într-un fel de pernă în formă de pisică, mai mare chiar decât unii dintre câinii vecinilor.

Pisoiul ăsta era însă *şi mai mare*.

A intrat în cameră detaşat, cu coada în sus ca un steag, s-a aşezat cam la un metru de ciori şi şi-a lins una din labele din faţă.

— Două posibilităţi, păsărilor, a spus el. Fie *plecaţi*, fie o să aveţi o zi foarte proastă.

Totul a fost liniştit pentru un timp, liniştea după-amiezii fiind întreruptă doar de zgomotul făcut de pisoiul care îşi lingea laba şi de maşinile care treceau din când în când pe stradă. Apoi, una dintre ciori a deschis ciocul.

— La naiba! a cârâit şi s-a repezit la motan.

El a ţâşnit ca un fulger; nu putea să se fi mişcat atât de repede, cel puţin nu o pisică aşa de mare, dar cumva, nu ştiu cum cum, cioara era pe podea, cu motanul deasupra ei, capul păsării într-un unghi nefiresc, ceva întunecat întinzându-se într-o baltă peste auriul covorului meu. Motanul a rămas cu labele desfăcute peste cioară şi şi-a lins laba încă o clipă, apoi a spus, fără să se uite în sus:

— Voi, păsărilor, vreau să plecaţi.

Ciorile nu au aşteptat. Au zburătăcit prin hol, spre dormitor, înainte ca pisica să fi terminat ce avea de spus.

— Ne mai întoarcem noi, am auzit-o pe una cârâind, apoi liniştea s-a lăsat din nou.

Pisoiul a căscat.

— Închide fereastra aia de acolo, vrei?

M-am uitat în jos la el.

— Da. Bine.

M-am împleticit spre dormitor, am trântit fereastra şi am încuiat-o, ceva ce nu mai făcusem până atunci.

Am reuşit cumva să mă întorc în camera de zi şi să stau pe scaun, în loc să mă prăbuşesc pe podea.

Pisoiul se ridicase de pe cioară şi o împungea uşor cu o labă.

— Nu pot să sufăr ciorile. Nu poţi nici măcar să le *mănânci* după ce le-ai omorît.

Stomacul meu a mârâit la auzul cuvântului "mănânci". Motanul a rânjit.

— Ar fi bine să aduci ceva de mâncare. Putem să stăm de vorbă în timp ce pregăteşti masa.

Nu eram în stare să-l contrazic, aşa că m-am ridicat şi m-am dus în bucătărie.

Uitasem că şoarecii smulseseră uşa de la frigider. Duhoarea m-a izbit ca un pumn. Laptele vărsat se acrise şi restul alimentelor nu era prea departe de asta.

Motanul s-a uitat şi şi-a încreţit nasul.

— Cre' că tre'be să ieşim.

— Să ieşim? Stomacul mi se strânsese în noduri. Cum adică să ieşim?

Pisoiul a arătat cu o labă peste umăr.

— La "A & W", pe şosea. Fac un lapte bătut cu căpşuni nemaipomenit.

S-a întors şi a pornit către uşă.

Am hotărît că şi asta avea tot atâta sens ca şi întâmplările de până atunci. Cheile de la maşină mă împungeau în picior, aşa că am deschis uşa de la intrare pentru pisoi, apoi am încuiat-o în urma noastră şi am pornit-o spre şosea.

La "A&W" aveau un ghişeu unde am comandat prânzul pentru mine şi un pahar cu lapte bătut pentru pisică. Am parcat sub un copac şi am mâncat; pisoiul turna puţin câte puţin laptele în capacul de plastic şi îl lingea.

Mâncasem cam jumătate din burger, când pisoiul mi-a zis:

Ştii, tu nu eşti un tip chiar atât de rău, Jim. Nu oricine ar cumpăra lapte bătut cu aromă de

căpşuni pentru o pisică.

Am înghiţit.

— Ei, tu mi-ai salvat scaunul de ciorile alea. Îţi datorez ceva pentru asta.

— Da, aşa e. Limba îi fâşâia pe plastic. Apropo, eu sunt Grendal.

Am dat din cap.

— Încântat de cunoştinţă.

Grendal a ridicat din umeri şi a continuat să lingă; îmi terminasem burger-ul şi aproape toţi cartofii prăjiţi, înainte ca el să vorbească din nou.

— Deci, să vorbim despre cremă.

Cartofii prăjiţi o apucaseră pe o cale greşită.

— Cremă? am articulat în cele din urmă.

— Ei, nu fi şi tu aşa, Jim, ascultă-mă până la capăt. Şi-a şters mustăţile. Eu mă ocup de câteva din gardurile de pe partea asta şi, crezi sau nu, unul dintre ele e al tău. Ochii i s-au îngustat. Hei, stai aşa!! Unde e nevastă-ta?

— Nevasta mea?

— Da. Christine, parcă aşa o chema.

— A plecat. M-am silit să râd. Zicea că sunt un tip prea plicticos.

— Mda, asta e un lucru bun.

— Bun? Scuză-mă, dar nu văd ce poate fi bun în...

— Da, sunt sigur că nu vezi. Dar totuşi ea nu a acceptat compromisul în toată povestea asta.

Motanul a mai lins din laptele bătut.

— Uite care e planul – ne întoarcem acasă, stăm pe acolo, putem şi să închidem ochii puţin. Eu pot să-mi ţin la distanţă semenii, adică felinele, până în zori, după aia va trebui să ciuleşti urechea la toate zgomotele. Sunt convins că Bruce n-ar fi lăsat o operaţiune cu bucluc, ca asta, pe seama unui idiot, dar ai ceva întrebări de pus înainte de a ne întoarce acasă?

— Sute, am răspuns. Dar mi-e teamă că dacă te întreb, s-ar putea să-mi răspunzi.

El a rânjit.

— Eşti gata de plecare?

Am oftat.

— Da. Bine. Nu eram prea sigur că pot avea încredere în pisoiul ăsta, dar cel puţin nu încerca să împuşte sau să mă sfâşie. Aşa că am condus către casă.

În timp ce mergeam pe aleea din faţă, Grendal a zis:

— Eu o să intru primul. Aşa, ca să fim în siguranţă.

Am ridicat din umeri şi am descuiat uşa. Grendal s-a strecurat înăuntru, cu nasul în aer, mişcând din urechi înainte şi înapoi, apoi s-a oprit şi a zgâriat podeaua.

— E-n regulă. Intră.

Duhoarea era incredibilă. Am lăsta uşa deschisă şi m-am dus în camera din faţă ca să deschid ferestrele. Motanul se instalase pe covor la intrare; mi-a aruncat o privire, apoi a zis:

— Ce ai de gând să faci?

— Tu ce crezi? Am trecut pe lângă el şi am descuiat uşa camerei pe care Christine obişnuia să o folosească drept birou. Nu mai intrasem acolo de când mă părăsise ea, şi locul avea nevoie de aerisire.

Când am trecut iarăşi pe lângă motan, acesta a zis:

— Cred că tu nu înţelegi ce se întâmplă aici, Jim.

— Ştii ce, i-am răspuns în timp ce deschideam ferestrele din dormitorul meu, nu am de gând să-mi las casa să miroase ca o groapă de gunoi.

Când m-am întors din nou, Grendal mi-a blocat drumul.

— Vrei să pui în pericol întreaga operaţiune, să deschizi uşa şi fiecare fereastră la cine ştie ce agenţi ar putea fi prin vecini, numai ca să faci curăţenie?

M-am uitat în jos.

— Da, a fost tot ce am găsit de cuviinţă să spun.

A dat din cap.

— Ai nervi mai tari decât mine.

— Ba nu mai am nervi deloc. Am intrat în bucătărie şi am legat uşa să stea deschisă cu lanţul pe care îl montase Christine; pusese lanţuri şi încuietori la fiecare uşă din casă, chiar şi la uşa de la baie, şi după aceea tot ea se plângea că nimeni nu încerca să intre cu forţa.

Sticla mi se sfărâma sub pantofi, şi a trebuit să-mi ţin respiraţia când am trecut pe lângă rămăşiţele frigiderului ca să ies în curte. Am adus o ladă pentru gunoi de lângă gard, am luat peria şi făraşul din spălătorie, am pus mănuşile pe mâini şi m-am apucat de treabă.

A durat tot restul după-amiezii. Motorul frigiderului se arsese în încercarea de a păstra

toată casa rece, deci această mică escapadă mă costa nu numai o canapea, mâncarea pentru o săptămână şi o bucată serioasă din biata mea minte, dar urma să am nevoie şi de un frigider nou. Grendal venea din jumătate în jumătate de oră să spună că e linişte; târâse corpul ciorii în bucătărie ca să îl arunc la gunoi o dată cu mâncarea stricată, apoi m-a informat că o să "patruleze prin perimetru", naiba ştie ce o mai fi însemnat şi asta.

Până când s-a lăsat întunericul, eu curăţasem uşa, aruncasem mâncarea, strânsesem sticla şi frecasem bine totul. Răcitorul era încă înlănţuit de ţevi când am deschis masca chiuvetei să iau un Pine Sol; am închis-o înainte de a se întoarce Grendal să raporteze.

Grendal stătea în uşă în timp ce eu spălam chiuveta.

— Trebuie să recunosc, a spus el. Întâi mâncarea stricată şi acum mirosul ăsta de brad; nimeni nu o să fie în stare să adulmece crema de vanilie în casa asta.

Eu nu mă gândisem la asta, dar i-am zâmbit şi m-am dus să pun spălătorul la loc.

Ne-am uitat câtva timp la televizor, cu Grendal întins, mare cât o pernă de canapea, în poala mea. Am făcut nişte supă şi nişte floricele de porumb pentru cină, şi Grendal m-a ajutat: trebuie să mărturisesc că nu mai văzusem pisică mâncând floricele până atunci.

Pe la zece au început ştirile şi am închis televizorul. Grendal a tresărit, s-a mutat de pe genunchii mei şi a tropăit către uşă.

— Ei, cred că ar fi bine să mă apuc de treabă.

— Treabă?! Ce a mai rămas de făcut?

— Oh, mai nimic. A căscat. Doar să-i conving pe semenii mei, felinele, să nu se strecoare încoace când tu dormi, şi să te jupoaie, bucăţică cu bucăţică, până când ai să le spui unde este crema. Nu ar trebui să fie *prea* greu.

A sărit peste resturile canapelei şi apoi pe pervazul ferestrei.

— Încuie totul. Încă nu s-a terminat. Apoi a dispărut.

În timp ce mă ridicam să închid fereastra, am început să mă gândesc cum aş putea să-i mulţumesc cât mai bine lui Bruce pentru că mă amestecase în toată povestea asta.

Totul era bine închis şi încuiat, aşa că am stins luminile şi m-am pregătit de culcare.

Era o noapte liniştită; am fost treaz cea mai mare parte. Lista mea de lucruri la care să nu mă gândesc creştea mereu, dar încercarea de a nu mă gândi la ele devenea din ce în ce mai dificilă, pe măsură ce noaptea înainta.

Am adormit într-un târziu, totuşi, în timp ce imagini de diverse animale care urmăreau şi aruncau punga cu cremă, încoace şi încolo, peste trupul strivit şi însângerat au făcut loc unui binecuvântat nimic. Apoi, dintr-o dată, am simţit o greutate pe piept şi o zgârietură pe o parte a capului. Gura mi s-a umplut de blană şi o voce a şuierat:

— Nu te mai zvârcoli, maimuţoiule, sau lucrurile o să se înrăutăţească cât de curând.

Am înlemnit şi am reuşit cumva să deschid ochii. Zorile străluceau printre perdele şi, în semi-întuneric, am reuşit să văd vreo cincisprezece pisici, iar pe una dintre ele am recunoscut-o: Grendal era greutatea de pe pieptul meu şi avea labele pe gura mea.

O pisică portocalie, cu faţa ascuţită, cu un ochi mult mai întunecat decât celălalt, s-a băgat între noi şi a hârâit:

— Gren a avut o şansă. Acum e rândul meu. A ridicat o labă cu sânge strălucind pe gheare. Să vorbim despre *cremă*. Ce zici?

Mie mi se părea o idee foarte bună, dar până să apuc să dau din cap, uşa de la dormitor s-a deschis brusc şi o voce a strigat:

— Nimeni nu mişcă!

Toţi au mişcat, o furtună de pisici ţipătoare şi scuipătoare aruncându-se pe deasupra mea.

Grendal a rămas pe pieptul meu, celelalte pisici învârtindu-se în jurul lui, apoi şi-a luat labele de pe gura mea, mi-a făcut cu ochiul şi a dispărut pe fereastră. Am auzit mai multe fâşâituri, ţipete şi şuierături; pisici se repezeau peste mine şi prin perdele, apoi lucrurile s-au liniştit.

Lumina a fulgerat brusc. Doi bărbaţi, cu ochelari negri, îmbrăcaţi în costume negre, stăteau la uşa dormitorului. Cel mai scund dintre cei doi a făcut un pas înainte şi a întins mâna:

— Domnul Carr? Ne pare nespus de rău că n-am putut ajunge mai devreme.

Am clipit, m-am ridicat, i-am luat mâna şi i-am strâns-o. El şi-a scuturat părul de pisică de pe haină.

— De obicei lăsăm animalele să-şi rezolve

între ele asemenea probleme, dar am ştiut că ceva extrem de important are să se întâmple pe aici, pentru că toţi informatorii noştri ne-au indicat *această* casă şi *acest* sfârşit de săptămână. Şi-a trecut mâna prin părul blond, tuns perie: Şi crema, desigur.

Ochii mi se obişnuiseră de acum cu lumina, dar zgârieturile de pisică de pe faţă începuseră să mă usture. Am dat păturile la o parte ca să mă ridic şi să-mi pun un leucoplast, iar cei doi bărbaţi aveau armele aţintite asupra mea. Am ridicat mâinile şi am reuşit să spun:

— Mă duc doar până la baie.

Bărbatul blond a zâmbit forţat.

— Puterea obişnuinţei, a zis el şi amândoi şi-au pus armele la loc.

M-am ridicat încet, mi-am pus pantalonii şi m-am împleticit spre baie, pe lângă ei.

— *Voi* cine mai sunteţi?

— Afacerile Secrete Interspecii.

Cel scund părea să fie mai vorbăreţ; mi-a arătat un fel de legitimaţie pe care o avea în portmoneu.

— Noi încercăm să păstrăm pacea şi liniştea, să ţinem sub control animalele. A respirat greoi. Cu tot ce înseamnă asta. Ele nu înţeleg că dacă adevărul iese la iveală, întreg sistemul se va sparge în capul lor şi vor fi din nou în stradă, la voia întâmplării. De aceea fac presiuni; propriul tău câine pare să fie conducătorul unei mişcări rebele.

— Ca să vezi, am mormăit, punându-mi o fâşie de leucoplast peste zgârietura de pe obraz. Nu era chiar aşa de mare cum o simţeam eu.

— Dar rivalităţile astea tribale le împiedică să colaboreze într-un efort cu adevărat organizat; la ele e vorba mai mult de instincte. S-a bătut uşor cu degetul la tâmplă şi a zâmbit. Ne e destul de uşor să ţinem lucrurile sub control. Zâmbetul i s-a subţiat. Aşa, dacă o să ne înmânezi crema, o să ne vedem de drum.

Mi-am aruncat nişte apă rece pe faţă şi am încercat să-mi adun gândurile.

— De ce totul se întoarce la crema asta? Ce legătură are cu toate celelalte?

— Noi nu ştim, dar dacă *ei* toţi o vor, *noi* trebuie să o obţinem primii. Vocea i-a scăzut în intensitate. E un război, domnule Carr, un război despre care numai noi ştim. Noi le oferim adăpost, un mod de viaţă la care nici nu ar visa în sălbăticie şi ele, cum ne *răsplătesc*? Faţa începuse să i se înroşească şi venele de la gât îi pulsau: Murdărind casele şi maşinile *noastre*! Alergând aiurea, pe străzi! Lătrând şi zgâriind, şuierând şi urlând toată ziua şi toată noaptea! Şi acum chestia asta cu *crema*! A ridicat pumnul strâns: Dacă ar fi după *mine*, le-aş alinia, mi-aş lua un *puşcoci* şi...

Bărbatul mai înalt a pus atunci mâna pe umărul lui; individul cel scund s-a cutremurat şi s-a îndreptat.

— Trebuie să fim mereu înaintea lor, a zis el după o clipă, aşa că te rugăm să ne dai crema.

Atunci am hotărît că nu mai puteam să suport.

— Pot să-mi fac o cafea mai întâi? Sunt destul de zguduit.

— Te înţeleg, războiul nu e o treabă plăcută, a zis bărbatul cel scund.

I-am condus în sufragerie şi le-am arătat scaunele.

— Durează doar un minut. Doriţi ceva?

— Numai crema. Încă un zâmbet subţire şi s-a instalat în fotoliul meu.

I-am zâmbit şi eu, am intrat în bucătărie, am lăsat uşa să se închidă singură, după care am încuiat-o şi am pus lanţul. M-am prăbuşit în genunchi şi am deschis dulapul de sub chiuvetă. Încă mai aveam cheia în buzunar şi am răsucit-o până când am reuşit să deschid lacătul. Am târît răcitorul afară, mi-am luat o farfurie, am trântit crema pe ea, m-am băgat cu faţa acolo şi am început să mănânc.

Între timp am auzit cum bărbatul cel scund mă striga. Apoi a bătut la uşă şi a împins-o. Am continuat să mănânc. Era destul de bună, dar cam multă; abia terminasem, când ei au spart uşa şi au năvălit înăuntru, cu pistoalele scoase.

Crema rece mi se lipise pe faţă şi pe piept şi preţ de un minut am fost convins că au să tragă; venele de la gâtul bărbatului mai scund se umflau din nou. Însă lunganul şi-a pus iar mâna pe umărul colegului. După câteva secunde, acesta a oftat din greu şi şi-a pus furios arma la loc în jachetă.

Mi-am lins degetele pe care rămăsese cremă.

Lui i-a trebuit încă un minut ca să-şi regăsească vocea.

— Dacă toată treaba asta n-ar fi fost atât de secretă, te-aş fi împuşcat ca pe un trădător ce eşti al propriei tale specii.

Aproape că-i puteam vedea ochii scânteind în spatele lentilelor negre.

— Voi, prefăcuţii, îmi faceţi scârbă.

Am dat din umeri.

— Ce-aş putea să mai zic?! Mie-mi place crema...

El a făcut un pas înspre mine, dar prietenul lui l-a apucat de umăr din nou.

Blondul s-a holbat furios la mine:

— Când totul o să iasă la suprafaţă, dom'le, să nu vii să te plângi la *mine*! Când câinele ăla al tău o să înceteze să mai dea din coadă şi o să se întoarcă împotriva ta, atunci ai să-ţi aduci aminte de mine! Dar atunci va fi *prea târziu*! Mă auzi? Prea târziu!

S-a repezit pe lângă lungan şi s-a dus în sufragerie; am auzit uşa de la intrare pârâind atunci când a smuls-o ca să o deschidă. Lunganul s-a mai uitat la mine preţ de două secunde, apoi şi-a scos ochelarii, mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit.

Am petrecut restul zilei căutând ce mai rămăsese din canapea: am demontat rafna şi am dus-o la poarta din spatele casei, am pus aspiratorul şi apoi am încercat să aranjez mobila rămasă într-un mod cât mai echilibrat. Când, în cele din urmă, am reuşit să obţin ceva care să-mi placă şi-mi încălzeam o nouă cină, compusă din supă şi floricele de porumb, am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Bruce a intrat legănat în bucătărie, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Jim? Ţi-a fost dor de mine?

Am încercat să par cât mai furios, dar a sărit la mine şi m-a lins pe toată faţa; în cele din urmă l-am împins la o parte şi i-am zis:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Ochii lui se roteau prin încăpere.

— Îmi place cum ai aranjat în sufragerie, dar unde e frigiderul?

— Şoareci! am izbucnit. Cu pistoale! Şi ciori! Şi pisici! Şi...

— Ah, deci au apărut, hmm?! Grendal s-a descurcat bine?

— Nu ştiu! Nu ştiu nimic! Cum ai *putut*...

— Grendal a venit, nu-i aşa?

— Da! El a fost singurul care nu a încercat să mă omoare. Cel puţin, nu de la început.

— Bun, bun!

S-a uitat din nou împrejur, cu limba scoasă.

— Deci, unde e crema?

— Am *mâncat-o*! Mă auzi? Am mâncat-o! N-o să fiu un pion în jocul altora. Am mâncat toată împuţiciunea aia a ta de cremă!

Bruce a dat din cap.

— Speram că ai s-o faci; oricum, s-ar fi stricat până acum.

M-am chiorît la el. El s-a forţat să râdă.

— Vezi, am concentrat atenţia tuturor în *altă* parte, ca să ne putem pune în practică planul real. Am răspândit toată chestia asta cu crema şi a funcţionat de minune. Ai fost senzaţional.

Timp de un minut sau două, am putut doar să clipesc.

— Vrei să spui că n-a fost decât o *acoperire*? O înscenare? Putei... puteai să mă omori!!

— Mda, îmi pare rău. Lucrurile s-au complicat mai mult decât ne-am imaginat noi. Era tot numai zâmbet. Dar, hei, a mers!!

— *Ce* a mers? Ce aţi făcut? Ce s-a *întâmplat,* de fapt, în aceste zile?

— Ham, a zis Bruce.

— *Ceeee*!?

— Ham, a repetat el.

L-am silit să doarmă afară în noaptea aceea. Dimineaţa următoare, când i-am dat drumul, a lăsat un plic să-mi cadă la picioare, a lins de câteva ori din farfurie şi s-a dus în sufragerie.

Am ridicat plicul şi înăuntru erau unsprezece bancnote de câte o sută de dolari. Era suficient pentru un frigider nou şi o canapea, iar puţinul care îmi rămânea îmi ajungea să plătesc un curăţător de covoare care să mă scape de pata de sânge de cioară de pe covor.

Am trecut toată aventura pe lista mea cu lucruri la care nu mă gândesc şi l-am lăsat pe Bruce să doarmă din nou în camera mea. Plătise pagubele doar... Şi, în fond, cui foloseşte să ţină supărarea?

Mai ales pe propriul său *câine*?!

Traducerea: Mihaela Crişan

Dolarii de Lecaplishteny

(Science fiction mioritic)

de Alexandru Vărzaru

Alexandru Vărzaru este încă elev şi debutează cu o proză urmuziană ce atinge o extrem de sensibilă coardă a românului aflat în tranziţie.

Nimeni nu bănuia în Lecăplişteni ce poamă de noroc se va abate asupra comunei. Era înainte de Anu' Nou, în Ajun adicătelea, când se întâmplă ceea ce n-ar fi visat neam de neamu' lui lecăplişteanul de rând şi nici măcar cel cu mintea dusă cu sorcova. Tot omu' era la casa lui, mânca, sau se uita la televizor, sau glumea cu nevasta. Era şi nu prea era frig, da' zăpada ioc, că nici babele nu mai ştiau ce să zică, că nu se mai întâmplase în nici un an să nu ningă, să nu plouă toată toamna şi iarna pân'la Anul Nou. Fusese secetă mare şi recolta se cam pârjolise că iar se duceau pe la oraşe să cumpere pâine şi în sat nu găseai decât pe ici, pe colo pe câte unul cu grâu destul. Rău fusese anu'ăsta, cum nu mai fusese de mult. Lecăplişteniul era şi prost aşezat, într-o fundătură de judeţ, pe nişte dealuri nisipoase, lângă un râu care seca toată vara, iar anu'ăsta secase şi toamna. Gara era la vreo 15 comune spre nord, o şosea ca lumea la 15 comune spre sud. Ce mai, veniseră vremuri grele pentru Lecăplişteni.

Cum ziceam, se făcuse seară şi luminile în sat se cam stingeau. Era şi linişte, că nici câinii nu prea se ţineau pe lângă case. Şi ăia care erau se culcaseră de mult. Nimeni n-a ştiut apoi să spună când a început să se întâmple, dar primele urlete de bucurie s-au auzit pe la douăşdouă fără ceva. La crâşmă se adunaseră mai mulţi şi pesemne vreunu' o fi vrut să se întoarcă acasă şi când deschisese uşa A VĂZUT. Răgetele animalului s-au auzit apoi în tot satul. Curioşii au aprins luminile, au deschis ferestrele sau au ieşit în curte să vadă ce-i, şi astfel în cinci minute toată comuna era sculată.

Ningea cu dolari, dolari verzi, foşnitori şi noi, noi de parcă erau daţi cu fieru' de călcat nu alta. Cădeau în valuri din cerul neutru, cădeau şi cădeau, o ninsoare deasă de dolari, dolari de toate felurile, de 1, de 10, de 20, de 50, de 100, cu tot felul de chipuri de domnitori americani pe ei. Oamenii se buluceau pe uliţe să-i prindă, dar erau destui pentru toată lumea. Copii şi bătrâni, bărbaţi şi femei, de-a valma, se târau pe drum adunând cu amândouă braţele banii în grămezi şi ducându-i apoi în curte la fiecare. Ninsoarea însă nici gând să se oprească. Şuvoiul de dolari curgea în continuare din cer îngropând încet, încet comuna. Sătenii scoseseră şi lopeţile şi cazmalele şi orice îi putea ajuta să strângă bancnotele verzi, cât mai multe bancnote verzi, cine ştie când mai ai norocul ăsta, unde mai pui că nici măcar nu e frun vis, fo închipuire drăcească, care te lasă cu gura căscată, ci totul e ADEVĂRAT, cât se poate de adevărat, vizibil şi pipăibil. Pe străzi, dolarii se-nălţau pân'la genunchi, acoperişurile caselor se îndoiau sub greutatea imensă a dolarilor care făceau straturi groase, curţile erau ochi umplute.

Şi ningea, ningea ca-n poveşti.

Dimineaţa găsi Lecăplişteniul într-o atmosferă de început de secol, atâta fericire şi bucurie şi pace vedeai pretutindeni. Mai ales, de bucurie, bărbaţii satului scoseseră de prin poduri şi ascunzişuri nişte puşti şi pistoale de la al doilea război mondial şi bubuiseră până la ziuă, că zece sate în jur se întrebau-nciudate ce i-a apucat pe nepricopsiţii ăia de Lecăplişteni.

Comuna părea un loc de basm dintr-o

lume ireală. Încă de departe se puteau vedea copacii plini de frunze de-o ciudată culoare gri-verzuie. Mai mult decât atât, în fiecare curte se înălţau munţi de dolari ce depăşeau, mai de fiecare dată, acoperişul caselor. Pe crestele lor, cu câte-o pătură peste trup, dormeau somn vesel cei ce fuseseră doborâţi de activitatea frenetică din timpul nopţii.

Minunea se oprise pe la 4 - 4 treizeci, dar ninsese cum doar o dată în '52 mai ninsese, că ziceau bătrânii că ieşeau din casă prin pod. Acum, pe străzi rămăsese doar un strat de fo' 20 de centimetri de bancnote de 1, dar găseai şi o grămadă de alea de 10 pe care oamenii nu se mai osteniseră să le adune.

Pe la prânz începu din nou roboteala. Se împachetau, se legau, se sortau dolarii după valoare, după care erau înghesuiţi în butoaie, în lăzi, în poduri, în pivniţe. Pătulele şi cămările erau umplute gospodăreşte cu saci burduşiţi de dolari.

Şi aşa trecu' ziua întâi.

A doua zi apărură în sat nepoftiţii. Veniţi chiar şi de la două judeţe depărtare, începură să mişune prin sat, strângând tot ce scăpase de mâna sătenilor. Cine dracu-i chemase, dracu' ştie. La început, cât făcură curăţenie pe străzi, fu pace, da' pormă, când se văzu că nu se mai sfiau să se aplece peste gard şi să ciupească vreo două-trei mâini de dolari 'nainte să-i vadă omul şi să-i gonească, lecăpliştenii, ameninţaţi de flagelul vizitatorilor hrăpăreţi, înjghebară repede un sindicat şi, cu furci, ţepe, coase şi topoare izgoniră vreo trei mii de venetici.

Şi a fost ziua a doua.

A treia zi veniră tot felul de gazetari, cică pentru nişte interviuri, care pretinseră plată în valută. Paguba nu fu, cei-i drept, prea mare, că nici nu se vedea, dar care om nu ţine la ce are? Veni şi televiziunea, da' nişte lecăplişteni deştepţi le sparseră camerele de filmare, că vă daţi seama ce-ar fi însemnat să vadă o ţară întreagă minunea. Le dădură pentru stricăciune nişte pumni de dolari şi le făcură vânt din comună.

Pe la amiază, la primărie, se primi un telefon anonim. "Fiţi atenţi că vine armata", spuse o voce necunoscută şi închise imediat. Primarul se cam nedumeri, dar convocă şi el Sfatul Comunal. "Da' de ce vine armata?" se întrebară lecăpliştenii chemaţi şi începură să se gândească. "Haoleau, fraţilor, ăştia vin să ne ia dolarii", zise sfâşietor un lecăplăştean, după vreo cinci minute.

Ceea ce urmă fu cât pe ce să se transforme în panică, dar o experienţă acumulată timp de mai multe secole de luptă cu duşmanii cotropitori îi făcu pe lecăplişteni să pună ordine în acţiunile lor. Casele fură umplute până la refuz cu dolari, până nu se mai putu intra înăuntru. Se înălţară gardurile, se bătură scânduri la ferestre, câinii fură întărâtaţi şi străzile umplute cu bolovani şi blocate cu copaci tăiaţi de la rădăcină. Baricade din pietre şi pământ împiedicau intrările în sat.

Şi a fost ziua a treia. A trecut apoi o noapte plină de încordare. Parcă tot întunericul din jurul satului prinsese viaţă. Fără să se vadă nimic, se auzea un zgomot înăbuşit de motoare ce venea din toate părţile, anunţând că armata sosise. Sub lumina palidă a lunii treceau, din când în când, stoluri de avioane şi elicoptere, apărând de departe ca nişte lilieci.

Întunericul învăluia totul.

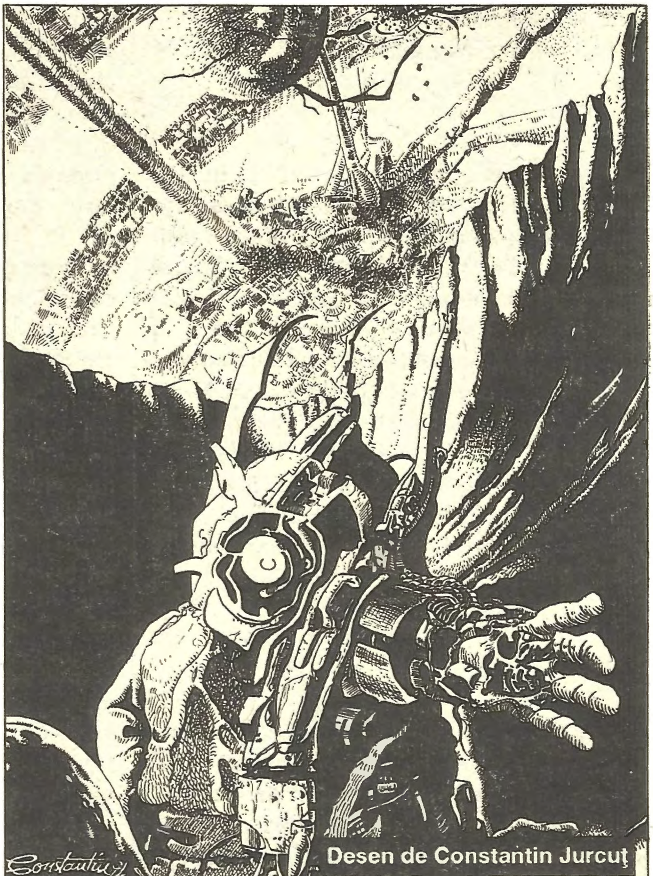
Dimineaţa se puteau vedea poziţiile armatei, pe dealuri. Camioane, tancuri, culori de camuflaj, elicoptere ce patrulau neîncetat, toate acestea într-o aşteptare ameninţătoare ce se concretiză, pe la ora 11, într-un burtos elicopter alb care ateriză în piaţa mare a satului. Dorind să ia contact la faţa locului cu situaţia, GUVERNUL însuşi se revărsă în piaţă sub forma a vreo cincisprezece miniştrii dolofani şi bucălaţi, care rămăseseră neplăcut surprinşi că nimeni nu-i întâmpină. "Nu e nimeni prin aceste locuri pitoreşti?" strigă amical cel de finanţe. De

fapt, erau, erau după garduri, în spatele porţilor bine zăvorîte, temători şi bănuitori că domnii ăştia bine îmbrăcaţi şi graşi veniseră să le ia dolarii. Şi aşa şi era. Văzând că nimeni nu se arată, miniştrii se răspândiră prin sat căutând pe cineva cu care să stea de vorbă. Dar teritoriul le era ostil, iar porţile încuiate toate. Un sfert de oră mai târziu, Guvernul se îmbarcă din nou în elicopter, fără să fi putut lua contactul. Cinci minute după plecarea elicopterului, un general ce se prezenta "ăcescu" urlă printr-o portavoce că pentru "binele restului poporului" armata le va scoate fumurile de capitalişti egoişti, dacă până la ora 12 nu vor veni la negocieri.

"Mai bine mai puţin decât deloc" gândiră lecăpliştenii şi-l trimiseră pe primar la GUVERN.

Istoricii spun că aceste patru zile au fost tot atâtea momente de foc şi încercare, căci forţe, mai mult sau mai puţin oculte, au încercat să tragă folos de pe urma situaţiei. Tot istoricii spun că Lecaplishteny City n-ar fi fost ceea ce este azi, dacă n-ar fi existat un bărbat cu calităţi diplomatice înnăscute, care a făcut ca guvernul hrăpăreţ de atunci să nu le ia lecăpliştenilor decât câte-un milion de dolari pe cap de locuitor. Credeţi că-i mult? Statuia de bronz înaltă de 47 de metri a primarului de atunci nu crede asta. Nimeni n-o crede!

Lecaplishteny e astăzi un oraş frumos, întins şi curat. Paişpe autostrăzi îl unesc de paişpe capitale europene, trei aeroporturi îl ţin în legătură cu tot globul. Oraş eminamente turistic, Lecăplişteniul e noua capitală mondială a jocurilor de noroc, oraşul cu cele mai multe hoteluri de lux din lume. Dar nici frumuseţea munţilor din jur, nici farmecul holdelor vara, nici istoria milenară a locuitorilor nu e cauza acestei atracţii.

Desen de Constantin Jurcuţ

Motivul pentru care, în ajunul Anului Nou, pe străzile oraşului se înghesuie sute de mii de oameni veniţi din toate colţurile pământului este ninsoarea.

În noaptea aceea începe să ningă, să ningă feeric cu dolari. Printre streşinile abrupte ale zgârie-norilor se revarsă, peste mulţimile înnebunite, fulgii verzi ai ninsorii cu dolari.

În fiecare an, de 1, 2 şi 3 ianuarie, ziarele din întreaga lume publică noi statistici cu morţii şi răniţii în învălmăşeală.

Asta, în timp ce ninsoarea sănătoasă de atunci se transformă, an de an, într-o fulguială tot mai anemică.

Oú sont les neiges d'antan?

Raţionalizare a admiraţiei

de Voicu Bugariu

"Mi se pare că Rousseau a spus: un copil care-şi cunoaşte numai părinţii, nu-i cunoaşte nici pe ei bine. Această idee poate fi aplicată la multe alte cunoştinţe, ba chiar la toate cunoştinţele care nu sunt de natură absolut pură: cel care nu se pricepe decât la chimie, nu o înţelege nici pe ea cum trebuie."
(Georg Christoph Lichtenberg, Aforisme)

În România de azi, înmulţirea rapidă a cărţilor de proză SF pune în evidenţă, prin contrast, precaritatea criticii SF. În această privinţă traversăm, pare-se, o zodie a popularizării, contrazisă de puţine excepţii. Oamenii zilei sunt câţiva traducători-critici. "Născuţi" sub conjuncţia favorabilă între cunoaşterea limbii engleze şi preferinţa pentru literatura SF, aceştia promit să parcurgă drumul către critica literară autentică. Pentru moment, răspunzând unor imperative editoriale, ei semnează prezentări elogioase ale unor autori de limbă engleză. Textele lor, impecabile sub raportul informaţiei, bine scrise, nu riscă nici o interpretare de natură să-i contrarieze pe editori. Din aceeaşi specie critică fac parte şi inscripţiile anonime, conţinând superlative ce fac reclamă cărţilor. Ele sunt tot "hagiografie".

Întrebarea este până când va mai dura această etapă de acumulări extatice în materie de cultură SF. Nu cumva a sosit momentul unei raţionalizări a admiraţiei? În ceea ce mă priveşte, răspunsul este pozitiv. Iată de ce voi folosi ocazia oferită de "Anticipaţia", pentru a propune *altceva*. Mă voi referi la cărţi, indiferent de naţionalitatea autorilor acestora, privindu-le doar în ceea ce le este, în mod obiectiv, propriu. Voi încerca să mă ridic deasupra admiraţiei cu orice preţ, atât de frecventă printre amatorii de literatură SF. În cazul unor traduceri, voi analiza doar versiunea românească, într-un context cultural mai larg decât cel al filiaţiilor exclusiv SF-iste şi fără a uita să mă refer la calitatea transpunerii. Voi adăuga câteva contribuţii de sociologie SF.

O argumentaţie apocrifă şi combaterea ei

Cu relativ puţină vreme în urmă am publicat în *Anticipaţia - Colecţia povestiri ştiinţifico-fantastice* un text intitulat *Querelle d'amour*. În cele ce urmează voi relua câteva idei şi formulări din acest text, arătând astfel punctul de plecare al contraargumentării ce urmează.

Dogma SF (TEXTUL SF ARE O VALOARE SPECIFICĂ, FAVORIZATĂ DE CALITĂŢI LITERARE, DAR, ÎN ACELAŞI TIMP, INDEPENDENTĂ DE ACESTEA) fundamentează conceptul de literatură SF şi justifică patima SF-iştilor.

Dogma SF se bazează pe un sofism. De aici, ineficienţa ei teoretică, faptul că n-a generat o metodologie originală şi plauzibilă de valorizare. Marile opere revendicate de genul SF nu sunt importante prin calităţi specifice SF, ci fiindcă sunt literatură adevărată, ce include motive de tip SF.

Dogma SF este un mit originar, ce asigură funcţionarea mişcării SF şi stabilitatea conceptului de literatură SF. SF-iştii nu consideră necesară motivarea lui. În ochii lor, declaraţia că valoarea specifică a literaturii SF este, de fapt, nedemonstrabilă apare drept un scandal teoretic şi o apostazie de neiertat.

S-a spus, pe bună dreptate, că fenomenul SF are o structură de avangardă literară longevivă, prelungită în mod artificial. Putem adăuga afirmaţia că avangarda SF se află într-o etapă inerţială, rolul ei în istoria literară

încheindu-se prin impunerea implicită a unei recuzite şi a unor motive.

Cunoscuta permisivitate a SF-iştilor derivă tot din dogma SF. Conform ei, o proză SF (dincolo de toate exigenţele declarate) trebuie tratată cu o oarecare îngăduinţă de principiu, fiindcă este SF. Complezenţa «mafiotă» se explică şi prin prozelitismul inerent mişcării SF, favorizând producţia unor texte de valoare îndoielnică. Dezbaterile teoretice referitoare la literatura SF, fatalmente tarate de admiterea dogmei SF, n-au dus la rezultate notabile.

Se impun câteva concluzii: **1.** Avangarda SF s-a încheiat. Dogma SF ţine de istoria literaturii, susţinerea sau trăirea ei nu mai sunt de actualitate. **2.** Conceptul de literatură SF este depăşit. Astăzi se poate discuta doar despre opere literare ce folosesc recuzită şi motive SF. **3.** Mişcarea SF este generatoare de mediocritate literară şi are motivaţii preponderent comerciale, deşi angrenează, fireşte, şi autori valoroşi. Mai devreme sau mai târziu, mişcarea SF va renunţa la dogma SF şi se va dizolva.

Aceste afirmaţii pot fi combătute, mai întâi, prin logica preferinţei pure. Dogma SF poate fi argumentată, dar pentru mine rămâne o simplă speculaţie, spune amatorul de literatură SF. Existenţa unui numeros grup de cititori SF ratifică sociologic această afirmaţie aparent naivă.

O contraargumentare mai elaborată porneşte de la analogia dintre plasarea literaturii SF faţă de literatura nonSF şi situarea unei secte faţă de "biserica mamă". În condiţiile actuale, când asistăm la o accentuare a pluralismului religios şi cultural pe plan mondial, o asemenea apropiere este justificată. Vom vorbi, deci, despre cele două semnificaţii ale literaturii SF, adaptând disocierea operată de Joseph Mitsuo Kitagawa între semnificaţia interioară şi cea exterioară a oricărei religii. Prima derivă din preferinţa absolută a unui grup de cititori pentru respectiva literatură. A doua se întemeiază pe recunoaşterea tolerantă a faptului că există şi alte tipuri de literatură, cu publicul lor. Aceste precizări se potrivesc şi literaturii nonSF. În clipa când reprezentanţii ambelor "biserici" adoptă o atitudine ecumenică, polemicile de tipul celei de mai sus îşi pierd brusc sensul.

Analogia literaturii SF – sectă religioasă, este, desigur, doar parţial operantă. În România, cel puţin, SF-iştii păstrează, pe lângă credinţa fanatică în literatura lor preferată, un anume bovarism al literaturii nonSF. De exemplu, autorii nu se mulţumesc cu succesul de public şi cu recunoaşterea unor critici specializaţi. Ei aspiră să intre în istoria literaturii nonSF, unii din ei chiar reuşind. Sesizăm în acest aspect o anume ambivalenţă specifică fenomenului SF. Pe de o parte, ambiţia independenţei, pe de alta, nostalgia integrării.

Politeţe la Editura Nemira

Volumul *Săritorii în gol* de Mihail Grămescu (Editura Nemira, Buc., 1994) deţine pe coperta a 4-a câteva afirmaţii dintr-un articol al meu, apărut cu vreo şapte sau opt ani în urmă. Editura n-a considerat necesar să precizeze cine este autorul respectivelor judecăţi critice. Cititorul este lăsat să creadă că e vorba de un text aparţinând redacţiei.

Dorind o lămurire, am telefonat la Editura Nemira. Am vorbit cu un redactor binevoitor. După ce mi-a ascultat sesizarea, el mi-a cerut numărul de telefon, promiţându-mi că va cerceta şi mă va ţine la curent. Până în ziua de azi n-am primit nici o veste de la prestigioasa editură. În materie de politeţe, Nemira mai are de învăţat.

Philippe Curval şi "Calea Mâinii stângi"

Întâmplarea a făcut să citesc succesiv două volume oarecum înrudite: *Metafizica sexului* de Julius Evola (traducere de Sorin Mărculescu, Editura Humanitas, Buc., 1994) şi *Toţi spre extaz. O kama sutra a viitorului îndepărtat* de Philippe Curval (traducere de George Anania, Editura Nemira, Buc., 1994). Am constatat că eseul lui Evola oferă o interesantă grilă interpretativă pentru SF-ul erotic al lui Curval.

Metafizica sexului urmăreşte în mod preponderent aşa-numita "Cale a Mâinii stângi", ce subsumează credinţele în divinităţi "teribile" şi se bazează pe "recunoaşterea şi exaltarea a tot ce înseamnă distrugere, violare, dezlănţuire". "Calea Mâinii stângi" îşi revendică şi ritualurile sexuale ce ţintesc obţinerea extazului prin mijloace de tipul celor înşirate mai sus. Romanul lui Philippe Curval urmează cu asiduitate "Calea" ce leagă dragostea de durere şi de distrugere. Un dublu epigraf, conţinând citate din *Cent ving journées de Sodome*, este un prim semn că "patronul" orgasmelor cosmice va fi marchizul de Sade. La prima vedere, s-ar părea că autorul a ales aceste citate doar pentru o coincidenţă amuzantă de nume, în manuscrisul postum al marchizului existând "le président de Curval". Personajul lui Sade este un sexagenar cu o înfăţişare înfiorătoare. El iubeşte crima, adoră otrăvirile, este impotent şi decan de vârstă al unui grup de destrăbălaţi. O aluzie comică pare şi prenumele personajului principal din *Toţi spre extaz*. Nimfomana care-şi relatează aventurile se numeşte Sadie.

În realitate, substratul satanic este mult mai bogat. Amorurile trăite de Sadie şi de alte personaje fac parte, în mod evident, din seria celor teoretizate de "divinul marchiz", durerea având un rol de prim ordin în obţinerea extazului. O altă idee strategică a autorului, şi anume împerecherea eminamente vicioasă a unei fiinţe umane cu făpturi zoomorfe, ţine tot de "Calea Mâinii stângi". Chiar dacă sunt dotaţi cu raţiune, partenerii extratereştri ai lui Sadie rămân nişte bestii perverse. De menţionat, în fine, umorul cinic al naratoarei. Pe urmele lui Sade, ea realatează diverse atrocităţi cu aerul inocent al unui copil crud, străin de orice principiu moral.

Cât priveşte intenţiile reale ale autorului, este greu de stabilit dacă suntem într-adevăr în faţa unui omagiu SF-ist adus marchizului, sectanţilor satanieni şi, în general, tuturor încrezătorilor în contra-religiile întemeiate pe distrugere, cruzime şi infracţiune. Poate că tenta diabolică a romanului este rodul întâmplării. Nu sunt excluse nici dorinţa lui Curval de a-l parodia pe "maestrul agresiunii" şi intenţia sa de a face umor negru, în stil suprarealist.

În altă ordine de idei, este bine ca *Nemira* să ştie că editurile serioase indică, pe lângă titlul originalului, anul de apariţie şi editura acestuia.

Cultură horror

De câtva timp, frontispiciul *Jurnalului S.F.* include sintagma *Săptămânal de cultură SF, HORROR ŞI FANTASY*. Inscripţia semnalează o insurecţie teoretică şi, simultan, două "erezii" anti-SF. În numărul 106 (nedatat) există două texte semnificative pentru această orientare. În primul rând se afirmă că există doar literatură fantastică, nu şi literatură SF. În al doilea se încearcă legitimarea sistematică a conceptului de literatură horror.

Jurnalul S.F. este, deocamdată, o publicaţie vulnerabilă sub raport filologic. Aş putea menţiona, de exemplu, faptul că *horror* (şi nu horroris) este cuvântul latin cu pricina. Există şi alte "perle" în numărul 106. Mult mai interesantă decât colecţionarea acestora mi se pare, însă, semnalarea unei mentalităţi distincte. Cu nu prea multă vreme în urmă, SF-iştii ar fi considerat iniţiativa din *Jurnalul S.F.* drept trădare şi apostazie. Astăzi, în spiritul unui ecumenism literar tot mai răspândit, ideea de a legitima o "cultură horror", deşi involuntar umoristică, nu este principial reprobabilă. Dacă disidenţii SF vor fi suficient de numeroşi şi de fanatici, vom avea cenacluri horror, convenţii naţionale horror, iar într-o bună zi un critic va publica "Horror românesc".

Pe de altă parte, este posibil ca demersul teoretic al *Jurnalului S.F.* să fi fost gândit, dimpotrivă, ca o tentativă "imperialistă" a literaturii SF de a îngloba spaţii literare conexe, chiar cu riscul de a-şi altera propria identitate. O dovadă ar fi formularea "literatură de imaginaţie", existentă în numărul 106. Curajoşii teoreticieni ai publicaţiei ne datorează precizări.

Hey, you, author...

de Radu Pavel Gheo

O space-opera modernistă care, în mod straniu, se dezagregă în cu totul altceva decât vă aşteptaţi.

Ce lume, dom'le, ce lume! Bine că e ultimul zbor, UL-TI-MUL! După aia fericirea sau înmormântarea, ziceţi-i cum vreţi, întoarcerea, nu la vatră, în jegul ăsta de lume, ci acolo, la el, în Lumea lui, care n-a existat, poate, niciodată, dar... poate să fie. Chiar, lasă să fie! Era momentul returului, Still direcţionă nava pe lângă inelele saturniene, cu botul aţintit iar spre globul albastru-cenuşiu, încă 76 de ore... până la pensie. Hă!

Ce să facem acum cu Still Norland? Nu-l putem lăsa să se întoarcă aşa, liniştit, pe Pământ, doar e erou! Acolo, după înmânarea actelor de pensie, a unei diplome şi a unei medalii onorifice, s-ar retrage într-un apartament micuţ de la marginea Brooklynului, unde şi-ar mesteca zilnic pensia mediocră şi şi-ar toci 10-15 ore pe zi, cuplat la neurotrad, vizionând filme pornografice sau bobine "de aur", cum le zicea el vechilor înregistrări rock-live pe care le adunase cu greu, cine dracu' mai caută aşa ceva în ziua de azi?

Uite, Still, facem un pact: lasă-mă să-ţi găsesc o afacere eroică pe ultimul traseu, o întâlnire cu alieni sau altceva, să te acoperi de glorie şi bani! Ce zici? Să treieşti în lux câte zile oi mai avea, cu neurotrad, benzi rock şi fufe pe care le tot visezi, ba te las şi viril mai vreo 20-30 de ani, ce zici? Batem palma? Hai, zău, cititorii aşteaptă Ceva, nu-i pot lăsa...

— Sună rentabil, dom'le, dar... îmi promiţi că nu mă tragi în piept? Nu mă schilodeşti ori, mai rău...?

OK, s-a rezolvat. Deci... Still se plictisea, cu automatizările de ultimă oră nu avea decât să zacă în fotoliu, cu ochii pe ecrane, până să ajungă pe orbita planetei, adică tare mult pentru un tip singur, care n-avea voie să ia la bord nici alcool, nici drog şi nici măcar tutun. Mă rog, cu tutunul era altceva, nimeni nu respecta regula, dar Still nu fuma decât marijuana ori "Promise", iar astea erau bune pentru Pământ, nu pentru un astronaut ce trebuie să aibă mintea limpede, căci de el depinde...

— Depinde pe dracu'! Robotu' face filmu', el dirijează nava, accelerează, frânează, dă de mâncare la hoit, virează, alarmează, eu nu ma i fac de mult nimic pe-aici, te-ai prins?

Still, te rog, parcă ne înţelesesem. Eu îţi ofer chestiile alea, iar tu taci şi faci tot ce trebuie... Deci, Still Norland se plictisea teribil, aşa că scoase dintr-o nişă vechiul său stratocaster şi începu să lălăie un cântec de mult uitat al unei trupe obscure, "The Jerks", unde fusese prim-chitarist şi chiar voce prin anii adolescenţei târzielnice.

— Auzi, nici chiar aşa! N-om fi dat noi marea lovitură, da' nici obscuri n-am fost! Nu ştiu dacă ţi-a trecut prin cap, dar în nouăş'ceva am avut două piese în "Halfhundred".

Orgolios tip. Am impresia că ţine mai mult la pseudo-gloria lui de chitarist decât la recunoaşterea eternă a eroismului său în cucerirea necunoscutului. Treacă de la mine...

Still zdrăngănea chitara sa veche, fredonând un hit de mult uitat al unei trupe destul de cunoscute prin anii '90, "The Jerks", unde el fusese chitarist şi chiar voce în anii adolescenţei târzii, na! Şi nu te mai zgâi aşa! Cânţi "Alone in the river" şi-ţi aminteşti de anii ăia când, deodată, un punct apare pe ecranul radarului.

Still se opri brusc, rezemând apoi chitara de fotoliul capitonat în care aţipea uneori cu ochii la ecrane.

— Băi, sulă!

Da, aţipea, aţipea, aţipea! Still aţipea uneori, urmărind traseul monoton al navei sale, ce parcurgea un traseu de rutină prin sistemul solar. Aţipea, chiar le soilea puternic, dormea tun, hiberna! Şi mai taci din gură, eu conduc balul, nu?

— Decât aşa erou...

Totuşi, Still îşi fixă privirea pe ecran, mărind imaginea. Avea în faţă o navă de investigaţii din aceeaşi clasă cu a lui, numai că atunci, acolo, nu era programat nici un zbor. Vroind să ia legătura cu nava necunoscută, eroul blond se izbi de un zid de tăcere.

— Aici ZQ-47, ZQ-47, răspunde dacă mă auzi! ZQ-47 cere indentificare la ZQ din quadrantul 2! Cer identificare la ZQ din qua-

drantul 2! ZQ-47 cere răspuns!

Mormăia fără nici un entuziasm, halal erou al Cosmosului! Dar, dacă l-am luat... Nava necunoscută se apropia de el şi era clar că nu avea de gând, sau nu putea să răspundă. De când sistemul era împânzit de relee, Still nu mai auzise să se fi întâmplat aşa ceva. Bărbatul rămase pe gânduri. Nu ştia ce să facă acum, când...

— Pe dracu'! Du-te naibii, scriitor de două parale! Ştiu ce trebuie să fac, doar n-am trecut degeaba prin Academie! Still se apropie de nava suspectă, reducând viteza şi cuplând sistemul de protecţie. Ajunsese destul de aproape ca să distingă însemnele străinului: ZQ-...

Nu te amesteca! ZQ-47. Surpriza pilotului...

— Ba nu, ZQ-72! Asta cu toate că ultima ZQ, fabricată cu vreo lună în urmă, purta numărul 49 şi abia intrase în testările preliminare pe orbita circumterestră. Şi mă piş pe reclama ta! Crezi că eşti singurul scriitor de SF? Să te văd măcar în locul meu, că de la masă nu-i greu să critici! Adică... de ce nu? Obscurul scriitor de SF, care acceptase să urce într-o navetă spaţială în locul cunoscutului Still Norland, deşi avea oroare şi de avion, regreta pariul acela nesăbuit care-l adusese...

Hei, ce faci, ai uitat cine scrie aici? Tu nu eşti real, eşti personaj, nu exişti, EU sunt autorul, n-ai dreptul, cretinule...

— Gura! Până acum le-ai ştiut pe toate, acum ciocul mic! Scriitorul deci, căruia puţinii amici îi spuneau Pinhead (din cauza disproporţiei dintre trupul şi ţeasta sa), se văzu forţat să oprească nava, în timp ce din strania ZQ-72 coborî, cu mişcări agitate, un ins în costum spaţial. Aprizând proiectorul, Pinhead observă că astronautul, care părea foarte nervos, era Daniel Norland, nepotul cunoscutului chitarist şi solist vocal al grupului "The Jerks", glorie a anilor '90, apoi astronaut nenorocit chiar de el, de Pinhead, într-o povestire SF ratată. Abia când privi ceasul de la bordul navei înţelese: era 17.52 (ora standard), dar... Doamne, cu 50 de ani mai târziu! Mult mai periculos decât viitorul părea însă tânărul Daniel...

De unde îl cunoşteam, nenorocitule?

— Gurrra!... aşa, Daniel, care avea un levier în mâna dreaptă şi se târa cu îndemânare spre sasul navei lui Pinehead. Pentru el, astronaut încercat, nu era o problemă să pătrundă în nava acestuia şi...

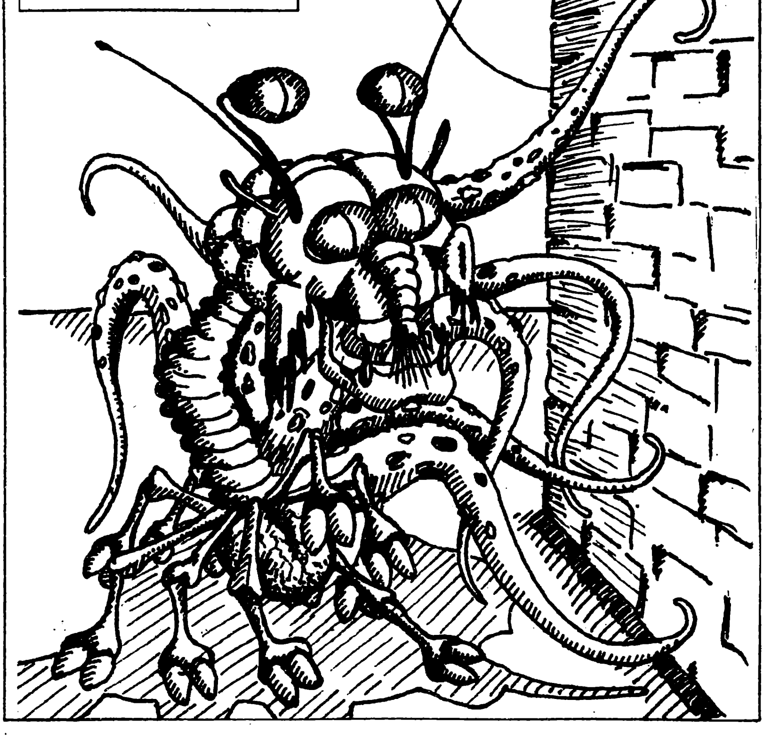
Auzi, Still, n-are nici un sens! Nu e logic, nu respecţi nici regulile unei... Nu! Facem alt pact? Daniel, te rog, nu! Ce faci? Lasă-mă, nu vreau, jur... pe onoarea mea că "The Jerks" e trupa mea prefe... nu, auuu! Lasă-mă... aaa! Nu, Daniel, te implor...

Vânători de mutanţi!

Câştigătorul primului nostru concurs, iniţiat în nr. 519/520 al revisteii "Anticipaţia", este dl. *SANDU EDUARD*, stabilit prin tragere la sorţi dintr-un număr de peste 1 000 de răspunsuri corecte primite la redacţie.

Concursul de faţă vă solicită să descoperiţi mutantul, privind prin gaura cheii unul din textele publicate în ultimele trei reviste "Anticipaţia".

Vor fi luate în consideraţie răspunsurile sosite la redacţie până la apariţia numărului 523. Câştigătorul va fi premiat cu aceeaşi sumă de 50 000 lei (impozabili). Succes!

Desen de Adrian Ronai

SF sau IPOTEZE

Chipul de pe Marte (IV)

Vă prezentăm în continuare, aşa cum am promis în numărul trecut al revistei "Anticipaţia", interviul luat de reporterul binecunoscutei reviste americane "Omni", autorului volumului "Monumentele de pe Marte".

Reporter: De unde vine fascinaţia ta - mărturisită de altfel - vizavi de anomalii?

Hoagland: Prin definiţie, anomaliile sunt lucrurile care nu se potrivesc cu restul, care nu se discută. Excepţiile... Aberaţiile... În istoria ştiinţei însă, veţi descoperi că există revoluţii semiperiodice, când tot ce era acceptat drept recunoscut ca atare este azvârlit în lături, iar anomaliile din trecut devin lucrurile acceptate drept noua ordine. În al doilea rând, revoluţiile nu sunt niciodată făcute de cei care lucrează în interiorul unui domeniu, ci întotdeauna de aceia care vin din afară, care privesc totul din alte puncte de vedere.

R: De ce crezi că se întâmplă asta?

H: Datorită lipsei interesului pentru evoluţie. Cei care lucrează într-un domeniu oarecare se gândesc la cariera lor şi la siguranţa locului de muncă, au copii de crescut... Au toate motivele să nu dorească răsturnarea unui sistem care-i răsplăteşte destul de bine. Străinii, cei care vin din afară, nu au o reputaţie de protejat, aşa încât îşi permit să urmărească idei aberante. În plus, dacă lucrezi 10, 20, 30 de ani într-un domeniu, începi să priveşti într-un anumit fel lucrurile. Nu mai vezi anumite chestii...

R: Să ne referim puţin la marea ta descoperire - "oraşul de pe Marte".

H: Examinând fotografiile făcute de Viking de la vreo 1600 kilometri altitudine, m-am întrebat din ce loc anume de pe sol s-ar fi putut vedea în mod ideal chipul uman. Atunci, în partea stângă a imaginii, am observat obiectele acelea de formă piramidală. Aflat în mijlocul lor, puteai observa extrem de bine chipul peste deşertul marţian.

R: Presupui că, în trecut, acolo a locuit cineva?

H: Exact. Mi-a amintit de ecologiile arhitecturale, arcologiile, propuse de Paolo Soleri... genul acela de medii închise, în care existau sere, uzine şi sisteme energetice, cu diametre de câţiva kilometri. Piramidele ce apăreau în fotografii păreau să aibă doi-trei kilometri lărgime. Cam la dimensiunile astea, Soleri aprecia că pot trăi câteva milioane de fiinţe.

R: În cartea ta, ai afirmat că, din motive politice, ipotezele oferite de tine nu sunt verificate. Nu cumva însă dovezile aduse de tine nu sunt îndeajuns de convingătoare pentru a atrage o verificare?

H: Simplul fapt că avem datele pe masă, dar interesele din NASA, sau deasupra , sau de dincolo de NASA nu consideră necesar să verifice ipoteza noastră, spune destule despre politică, nu despre ştiinţă.

R: De fapt, care sunt principalele dovezi în sprijinul teoriei tale?

H: Lângă chip, am descoperit mai multe obiecte piramidale, iar ştiinţele exacte, obiective, demonstrează că nu este vorba de iluzii produse de lumini şi umbre. Întrebarea care se pune este: Au fost ele construite sau reprezintă efectul unor procese naturale?

O modalitate de a răspunde o constituie analiza fractală - un criteriu obiectiv al calculatorului de a discerne anomaliile de structurile naturale din fundal. Carlotto şi Stein au folosit tehnica asta şi au determinat chipul ca fiind cel mai nonfractal - adică, obiectul cel mai straniu, cel mai nenatural de pe cele câteva mii de kilometri pătraţi de sol marţian pe care le-am privit. La toate acestea se adaugă descoperirea acelui şablon geometric

ce leagă câteva obiecte aflate la numai câţiva kilometri distanţă. Este clar că-i vorba de o temă recurentă, al cărei scop pare a fi de a ne introduce un set de ecuaţii care deschid o nouă uşă în fizică.

R: Ne poţi oferi date suplimentare în sprijinul acestei ipoteze?

H: Aparent, geometria respectivă are rolul de a comunica două constante fundamentale din natură: *pi* şi *e*. Dacă faceţi raportul lor, obţineţi 0,865. Numărul acesta se regăseşte de zeci de ori între obiectele din oraş. Probabilitatea unei coincidenţe este astronomică. Geometria aceasta confirmă preziceri ale altor cercetători, mai cu seamă în domeniul astrofizicii. În esenţă, afirmă că obiecte aflate în mişcare de rotaţie - stelele, ori planetele - trebuie să manifeste creşteri energetice la anumite latitudini: de pild, la 19,5 grade nord sau sud. Prezicerea aceasta este confirmată, începând cu Soarele şi terminând cu Neptun.

R: Poţi da nişte lămuriri în legătură cu această nouă fizică?

H: Ipoteza se bazează pe matematica hiperdimensională şi pare să ofere o legătură fundamentală între cele patru forţe din natură. În universul nostru, energia caută nivelul cel mai scăzut. Noi considerăm că matematica din Cydonia se referă la dimensiuni superioare. Un corp în stare de rotaţie, cum este o planetă, conectat la o dimensiune superioară şi la una inferioară, ar trebui să prezinte o anomalie energetică, o manifestare neobişnuită dintr-o dimensiune invizibilă, mai mare, ce apare în existenţa noastră tridimensională sub forma unui exces energetic.

R: Dacă ni se comunică fundamentele unei noi matematici şi fizici, cine şi de ce o face?

H: S-ar putea ca noi să fi văzut pe Marte o cultură sofisticată, cu acces la o tehnologie bazată pe o fizică total diferită de modul nostru de gândire. Sau poate că vedem doar indicii, artefacte lăsate pentru a ne ajuta. De pildă, pe Lună există un crater conţinând un triunghi echilateral şi mai multe urme absolut incredibile - dacă nu sunt artificiale.

R: Cât de mari sunt aceste construcţii şi unde au fost descoperite?

H: Este vorba de aproape două milioane de fotografii, făcute de sonda telecomandată a Pentagonului, pe care se disting urme ce ar putea fi ale unor arcologii cu mărimi de sute de kilometri şi înălţimi de zeci de kilometri.

R: Dar de ce n-au fost văzute de astronauţii de pe Apollo?

H: Dacă citiţi discuţiile dintre ei pe Lună, veţi remarca nişte comentarii care denotă că ei au văzut ceva, dar n-au înţeles despre ce era vorba.

R: Credeţi că existenţa unor făpturi extraterestre ar putea schimba istoria omenirii?

H: Există următorul aspect... Modele biologice standard afirmă că rasa umană este rezultatul a trilioane de decizii aleatorii luate în mediul izolat, închis al Pământului. Deci, făpturile acelea, care au construit structurile de pe Marte, n-ar putea arăta ca noi. Fie că noi nu pricepem de fapt absolut deloc biologia., fie că au existat contacte cu pământenii. În acest din urmă caz, s-ar putea că acele edificii ciudate să fie special construite, pentru a ne atrage atenţia. Ambele posibilităţi sunt teribile. Prima ne spune că există un soi de şablon universal, silind inteligenţa să adopte forma umană, iar a doua înseamnă că extratereştrii au intervenit în viaţa pământenilor.

R: Într-un asemenea caz, ar putea urma o revoluţie în ştiinţă şi filozofie.

H: Istoria ştiinţei şi filozofiei poate fi privită ca o serie de răsturnări succesive, de-a lungul timpului.

Traducerea şi adaptarea:
Mihai-Dan Pavelescu

POŞTA REDACŢIEI

CASUŢĂ DAN - Buzău: Desen bun; abordare interesantă; aveţi tendinţa către heroic-fantasy şi caricatural-horror. Vrem să vedem şi altceva. Trimiteţi.

APETRE NICOLAE - Braşov: Dorinţa dumneavoastră de a ieşi din anonimat, specifică vârstei, se poate manifesta şi prin desen SF. Remarcăm "X-EORLD". Mai încercaţi compoziţii pe tema aceasta, cumpăraţi-vă oricum un album de grafică SF.

PĂSĂRESCU OANA - Târgu-Jiu: Incredibil! Dorim desene, scrisoare, precizări, urgent.

CĂRĂUŞU LUCIAN CĂTĂLIN - Vaslui: Abordare copilărească; mai încercaţi un desen elaborat.

VINTILĂ BRUNO - Hunedoara: Unul din desene este publicabil; continuaţi. Cum să o spuneţi, ştiţi! Încercaţi însă să spuneţi mai mult.

GIGI MARIUS - Bucureşti: Publicabil; dorim să mai primim, fie pe calculator, fie "altceva". Aşteptăm.

LADISLAU DARADICI. Am reţinut "Privilegiul". "Mezinul" însă mi se pare banală.

VESA MARIUS MIGUEL (Rovine, bl.C12, sc.1, apt.5, Craiova, Dolj, cod 1100) doreşte numerele 482 şi 483 din CPSF.

POPENŢIU MIHAELA. Str.Gh.Lazăr, nr.22, Avrig, jud. Sibiu. Doreşte să corespondeze cu fani ai literaturii SF; garantează răspunsul.

LUCA DAN. Mi-a plăcut scrisoarea. Dacă aş fi avut spaţiu, aş fi reprodus-o integral.

ANTON LIVIU IONEL. Publicarea de romane este amânată sine die. Jack Vance... să mai vedem.

MARIAN COMAN. Am înaintat propunerea ta în privinţa revistelor. "Joc tainic" este un clasic text scurt bazat pe poantă, deci nu.

STOICA ANTONIE EMANUEL Deocamdată, editura S & T nu mai are în plan editarea de autori români. Pentru aşa ceva, singura soluţie pare a fi concursul de proză Nemira.

BRICIU CRISTIAN. Str.St.O.Iosif, bl.1B, apt.4, Petroşani, jud.Hunedoara. Caută CPSF nr.507 şi are disponibile 483 şi 488.

UNGUREANU COSTIN. Bd.M.Eminescu 63 D, bl.D1B3, apt.6, Botoşani. Caută numerele 1-59 din JSF, precum şi următoarele cărţi: 2001-Odiseea spaţială, Făuritorii de arme, Arsenalele din Isher şi Jocul lui Ender.

VENTUNEAC MARIAN. Str.Pitarilor, nr.3, Rădăuţi, jud.Suceava. Caută numerele 469-475, 477, 478, 499 din CPSF Anticipaţia.

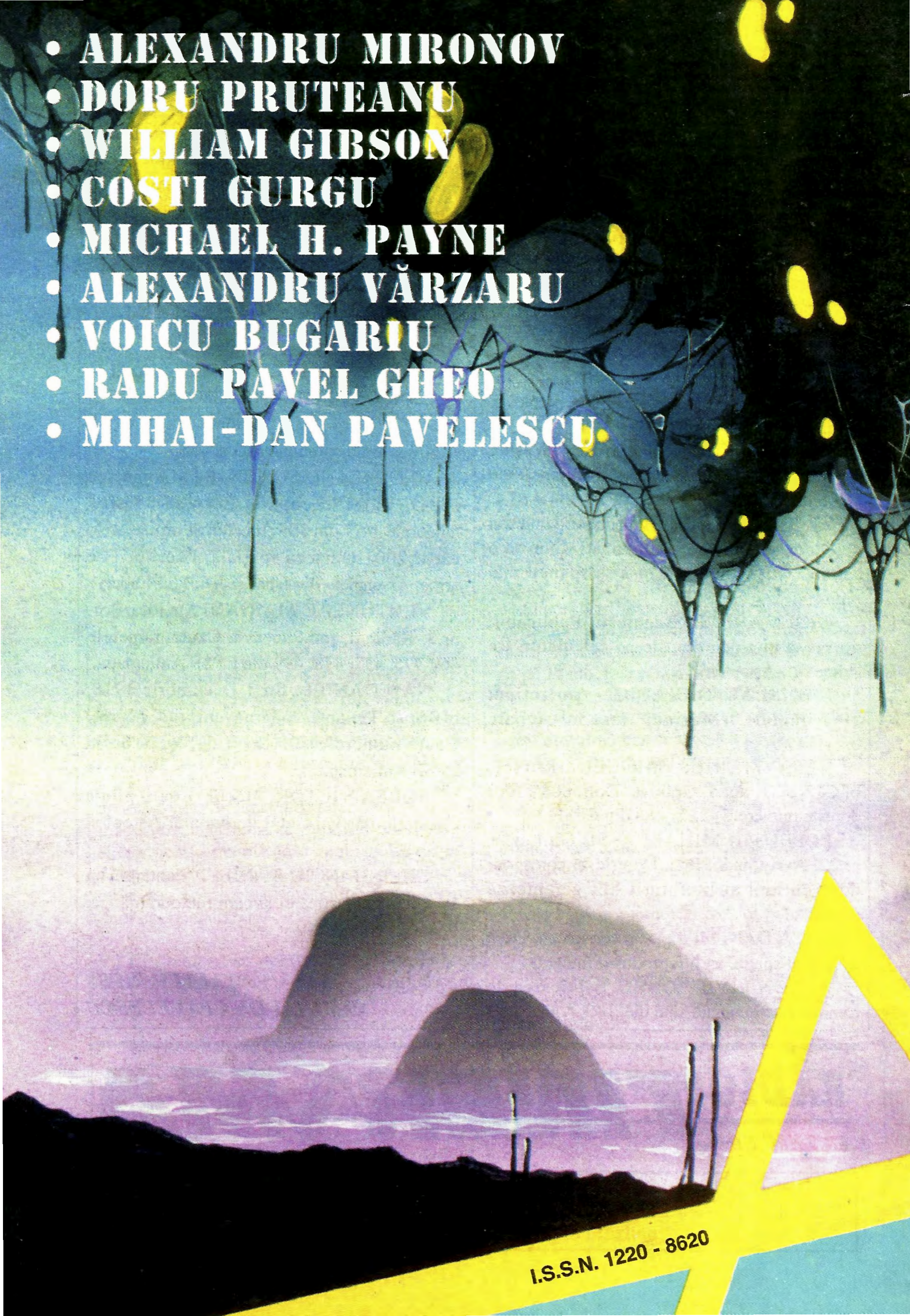
NAN DANIEL. Str.1 Decembrie 1918, bl.46, sc.T3, apt.29, Tîrnăveni, jud. Mureş. Caută numerele 509, 514, 515 şi 516 din CPSF Anticipaţia.

BOBEA VICTOR. "Jocul" este o pilulă elegantă, dar vai!, atât de banală. Aştept şi altceva.

GHERGHINCIU DANIEL. "Fântâna" nu este doar fantastică ci şi cam melodramatică. Poate pe viitor....

WALTER RIESS
MIHAI-DAN PAVELESCU

- ALEXANDRU MIRONOV
- DORU PRUTEANU
- WILLIAM GIBSON
- COSTI GURGU
- MICHAEL H. PAYNE
- ALEXANDRU VĂRZARU
- VOICU BUGARIU
- RADU PAVEL GHEO
- MIHAI-DAN PAVELESCU

I.S.S.N. 1220 - 8620